

Blóð og heiður

VALARHANDBÓK

MAX HAMMAR

Ég tileinka þessa bók minningu píslarvotta hetjanna okkar George Lincoln Rockwell og Ian Stuart Donaldson, helstu forsprakka og pólitíska frumkvöðla NS-tímans eftir stríð; til félaga okkar Steve „Micetrap“ á whitepride.net sem hefur lagt undir sig pláss fyrir hreyfingu okkar og Erich Gliebe, ritstjóra Resistance sem bjargaði frábæru verkefni og lagði áherslu á það; og að lokum til þriggja mjög góðra vina minna, ósungna meistarans í áróðurshernaði Marcel Schilf, myndbandsmannsins Marko “Jäsä” Järvinen og hugrökkasta Svía, Robert “Info-14” Vesterlund .

1. kafli: HUGMYNDAFRÆÐI 4
2. kafli: SKIPULAG 5
3. kafli: ÁRÓÐUR 12
4. kafli: OFBELDI OG FRÆÐINGAR 19
5. kafli: AÐGERÐARINN 23
6. kafli: FRAMTÍÐIN 28

FORMÁLI

Hinn einfaldi sannleikur er sá að þrátt fyrir allt sem gerist í og í kringum svokallaða hreyfingu okkar, þá eru í grundvallaratriðum aðeins tvær raunverulegar ástæður fyrir tilveru þeirrar hreyfingar: 1. Að koma niður ríkjandi gömlu reglu óvina okkar; 2. Byggja upp nýja skipan byggða á okkar eigin meginreglum og hugmyndum. Og hinn sorglegi sannleikur er sá að hingað til hefur okkur mistekist hrapallega á báðum reikningum.

Augljóslega getur enginn búist við því að róg og kúguð hugmynd eins og þjóðernissósíalismi verði aftur við völd á svo tiltölulega stuttum tíma. Þegar öllu er á botninn hvolft tók það kristna menn hundruð ára að endurheimta landsvæði eftir morðið á stofnanda þeirra af sionistar þá daga. Samt, með allri þeirri viðleitni og fórn sem lögð hefur verið á síðustu 50+ árin, ætti maður að mega búast við aðeins meiri framförum á fyrsta reikningi. En óvinaríkið hefur frekar styrkt tök sín en að láta undan kröfum okkar eða hrynja úr andspyrnu okkar.

Aðalástæðan fyrir mistökum okkar og brösum er sú að við stöndum aldrei frammi fyrir vandanum að ná völdum með því að fara að ræða HVERNIG. Vissulega veit meirihluti okkar HVAÐ við viljum og AFHVERJU við þurfum á því að halda. En þegar kemur að þeirri mikilvægu spurningu HVERNIG á að fara að því, þá hörfa flestir íbúar Hreyfingarinnar (bæði leiðtogar og fylgismenn) til öruggra drauma gamalla og betri tíma, ímynda sér pólitískar túlkánir, ofstækisfullar trúarathafnir – eða einfaldlega notaleg hlýja krárfélaganna.

Það hefur verið ráðist á mig sem neikvæðan svartsýnismann og beinlínis and-vitsmunamann fyrir að benda á ofangreinda staðreynd. Þessar ásakanir eru auðvitað hrein vitleysa, aðallega sprottin af því fólki sem var raunverulegt skotmark gagnrýni minnar. Fyrir alla muni, við þurfum þekkingu og við þurfum rök. En eins og ég hef bent á aftur og aftur: sannleikurinn mun ekki gera þig frjálсан. Það gerði aldrei við neinn. Frelsi, eins og allt annað í lífinu, er unnið með baráttu. Því miður er „sannleikurinn“ nú orðinn af afstæður og er of upplásinn til að skipta einhverju raunverulegu afgerandi máli í baráttu okkar.

Ekki misskilja mig núna. Ég veit að við höfum sannleikann á okkar hlið, þú veist það, og mikið (en samt allt of fáir) af öðru góðu fólki vita það líka. En hvað þá? Það er allt í góðu að fræða hermennina okkar. En flest okkar fólk hefur næga grunnþekkingu, náttúrulegt eðlishvöt, skynsemi og heilbrigða árársargirni til að skilja hvað þetta snýst um og hvers vegna við verðum að berjast.

Og hreint út sagt: Hversu mikið þurfum við rök í raun og veru? Hversu oft fáum við tækifæri til að kynna þeim? Vissulega, helst ættum við alltaf að vera reiðubúin að leggja okkar mál fram. En er þetta virkilega forgangsverkefnið?

Af framboðum bóka og tímarita innan hreyfingarinnar mætti halda að það væri mikilvægast að vita nákvæmlega fjölda gyðinga í fyrstu ríkisstjórn Leníns eða hvað einhverri rokk-„stjörnu“ finnst um tónlist, bjór og Adolf Hitler. hlutir fyrir NS lesandann. Og leita að rótum okkar og endurvekjá hefðir okkar... Svo sannarlega! En arískir bræður og systur, á þessari stundu stöndum við frammi fyrir líkamlegri útrýmingu – bæði sem hreyfing og kynþáttur. Og ef ég ætti að vera mjög viðbjóðslegur myndi ég segja að þetta menningarlega áhugamál væri munaður sem við höfum einfaldlega ekki efni á í augnablikinu. Jæja, ég er í rauninni ekki svo viðbjóðslegur, en fyrir víst er aðalforgangsverkefni okkar að BREYTA og vita HVERNIG. Og **hvenær** er NÚNA. Hvers vegna höfum við verið að melta í 55 ár. Það er með öðrum orðum löngu kominn tími á að breyta forgangsöröðun.

Þessari bók er ætlað að fylla skarðið þegar kemur að raunverulegum leiðbeiningum aðgerðasinna. Það á að lesa það sem ítarlegt framhald af fyrsta verki mínu, „*Leiðin áfram*“. Það gleður mig að fullyrða að þessi litla bók fékk jákvæðar viðtökur í flestum hreyfingum sem skipta máli. Nokkrir voru á móti því í augsýn, sem kemur mér ekki svolítið á óvart. Þegar öllu er á botninn hvolft var þetta harkaleg árás á víkinga, gróðamenn og sníkjudýr Hreyfingarinnar. Sumir aðrir forðuðust (= sniðganga) það mjög næðislega og það hefur virkilega truflað huga minn. Eru sumir af lykilpersónum samtakanna Ian Stuart kannski frekar hætt við rokk og ról en rokk og uppreisn? Jæja, við sjáumst bráðum. ZOG hefur leiðir til að prófa okkur öll.

Almennt tel ég þó að „*Leiðin áfram*“ hafi tekið okkur nokkur skref á undan á hinni löngu og erfiðu leið til sigurs. Sú staðreynd að hún hefur nú verið þýdd á fimm tungumál og birtist sem Netútgáfur á tveimur tungumálum, sannar að tilvist hennar er mjög réttlætanleg. Ef „*Leiðin áfram*“ fjallaði um almennar meginreglur og tilgang ætti að nota þessa nýju bók sem aðgerðahandbók í fullri stærð fyrir B&H bardagamanninn.

Frá orðum til athafna.
Frá gagnrýni til eyðileggingar.
Frá vonum til framtíðarsýna.
Frá vonleysi til sigurs.

MAX HAMMAR

Kafli 1: HUGMYNDAFRÆÐI

Þjóðernissósíalismi er hugmyndafræði þjóðarbyltingarhreyfingarinnar sem Blood & Honor stendur fyrir. Um það ætti hvorki að vera vafi né ræða.

Hvers vegna? Vegna þess að þetta er eina hugmyndafræðin sem endurspeglar ekki aðeins eilíf lögmál náttúrunnar almennt og hagsmuni okkar sérstaklega, heldur inniheldur einnig þann krafta sem þarf til að ná fylgjendum hennar, í besta falli, með sigri og að minnsta kosti sæmilega í gegnum þá baráttu sem framundan er.

Vissulega vekur það hatur og andúð og kveikir grimmilega gagnárás frá óvinum okkar í hernámsstjórn zíonista. En ZOG mun gera skemmdarverk og reyna að þurrka út ALLA ógn sem steðjar að harðstjórn sinni, hvort sem það er augljós þjóðernissósíalismi eða lýðskrum ættjarðarást. Ef þú velur annan kostinn muntu örugglega rísa hraðar, en fallið verður ekki bara öruggt, það verður líka miklu erfiðara, hrikalegra og óheiðarlegra en hvað sem verður um NS-búðirnar.

Þjóðernissósíalismi er ekki bara réttur hlutur, hann er líka eini raunverulegi valkosturinn til vinstri sem er ekki dæmdur til ósigurs. Það veldur erfiðari viðureign, svo sannarlega. En það laðar líka að harðari bardagamenn. Og ef þú vilt forðast fjandskap, þá er besti kosturinn þinn að leggjast á bakið eins og góður underdog – og friðsamlega... deyjja.

Það þarf þó að skilgreina þjóðernissósíalisma. Við skulum forðast gildru hugmyndafræðilegrar umræðu. Guð veit, það er nóg til af bókum og greinum um það efni. Það er nóg að segja að við lifum á barmi nýs árpúsunds (þegar þetta er slegið inn erum við í raun komin inn í 2000), á tímum sem eru talsvert ólíkir 1920 og -30 í Þýskalandi og 1940 í Evrópu. Þrátt fyrir að grunnóvinurinn sé eftir hefur hann breytt útliti sínu sem og aðferðum. Að auki hafa nýjar ógnir komið fram og nýir óvinir komið upp - stundum komið í stað annarra en að mestu leyti náttúruleg afleiðing gamla sjúkdómsins. Nútíma „nasisti“ verður að vera í samræmi við nútímann. Það orð hefur slæman smekk, ég veit. En það er samt viðeigandi að nota.

Bókstafstrúarmenn kunna að vera virtir sem dyggir hersveitir trúfastra fylgjenda, en í raunverulegu lífi stjórnmáladeilna eiga þeir á hættu að birtast sem draugar klæddir í fötum úr því miður allt of fjarlægri fortíð - jafn áhrifamikil og fjaðrirnar á dodo, og eins útdauðar sem þessi ógæfufugl. Allt klæddur upp og hvergi að fara, gæti verið viðeigandi dauðarún fyrir þá sem vélrænt endurtaka tækni og aðferðir fyrir hálfri öld.

Ég kann að hljóma hrottalega raunsærri, en kannski get ég huggað bókstafstrúarmenn með því að minna þá á að Hitler sjálfur hafði lítinn tíma fyrir afturhaldssinnaða þjóðernissinna á sínum tíma. Leifar þýska heimsveldisins voru í besta falli litríkur þáttur í skrudgöngu vopnahlésdagsins. Pólitískt hurfu þeir fljótt af vettvangi stjórnmálanna, þó vissulega báru leiðtogar þeirra, eins og Hindenburg og Ludendorff, persónulega virðingu Führersins.

Allar reglur hafa sínar undantekningar. Á meðan þjóðernissósíalismi er kúgaður um allan heim, fjölgar þeim löndum þar sem hugmyndafræði okkar er beinlínis bönnuð. Þetta veldur náttúrulega vandræðum. Eigum við að halda okkur alfarið við meginreglur okkar og láta lögmæti fyrir neðanjarðar pólitískan hernað? Eða ættum við að vera úlfar í sauðaklæðum (eða djöflar í dulargervi, eins og óvinir okkar myndu lýsa því)?

Núna er ekki mikið úrval. NS-hreyfingar í þessum bölvuðu þjóðum gervilyðræðis af illvígara tagi, hafa hvorki styrk né fjármagn sem þarf til allsherjar stríðs ofbeldisfullrar andspyrnu. Þar er annaðhvort mælt með inngöngu í þegar núverandi, löglega þjóðernissinnaða hópa eða stofnun nýrra. Þrátt fyrir að í fyrstu virðist þetta vera mótsögn við upphafslínur þessa kafla, geta NS áhrifin í raun blásið nýju lífi í þessa hópa og þvingað þá áfram inn á hinn raunverulega vígvöll. Harðir „nasistar“ sem ekki eru sáttir við útvatnaðan, lýðræðislegan búning, eiga samt möguleika með leiðtogalausri andspyrnu og beinum aðgerðum. Og ef ZOG ákveður að leggja niður jafnvel lýðræðislega stjórnarandstöðu sína, þá láta þeir okkur ekkert val. (Handbækur um skæruhernað eru þó í nógu að snúast...)

Farið verður ítarlega yfir skipulagsþættina í næsta kafla. Varðandi niðurstöðu þessa, þá get ég aðeins sagt að trúarjátningin okkar er þjóðernissósíalismi. Það er lifandi og þroskandi kyn í hjörtum okkar og huga - þó það geti ekki alltaf verið í pólitískum stefnuskrám okkar.

2. kafli: SKIPULAG

Þetta er eflaust mikilvægasti kafliinn í þessari bók og jafnframt sá erfiðasti í ritun. Ekki aðeins vegna þess að umræðuefnið hefur verið svo vanrækt, en líka vegna þess að innihaldið getur verið svo afgerandi.

Við ættum fyrst að takast á við okkar eigin „móður“ samtök, nefnilega Blood & Honor hreyfingu Ian Stuart. Það hefur nú útibú - eða deildir, ef þú vilt - í flestum hvítum löndum. Hjá sumum þjóðum er hún sterk, í öðrum er hún lítið annað en pósthólf og nokkur hugrökk. Í nokkrum löndum er það meira og minna bannað og í að minnsta kosti tveimur ríkjum hefur það skipt sér í andstæða hluta (annar af aðallega pólitískum ástæðum og hinn af persónulegum ástæðum).

Að jafnaði er Blood & Honor hreyfingin skipulögð sem tengslanet þar sem starfsemin byggist að miklu leyti á leiðtogalausri mótsþyrnu. (Undantekningin er Þýskaland, þar sem - líklega af þjóðernislegum og menningarlegum ástæðum - hafa BH félagar valið hið klassíska og hefðbundna skipulag með embættismönnum og aðild.) Þetta lausa skipulag er bæði styrkur og veikleiki B&H. Þó að það tryggji einstaklingsframtak og geri allar aðgerðir ZOG erfitt, getur það líka auðveldlega valdið átökum og ruglingi. Stofnandi þess, Ian Stuart Donaldson af Skrewdriver frægð, var náttúrulega fæddur leiðtogi. En hann leiddi hreyfinguna meira í gegnum persónulegan karisma og hugsjónahyggju en með málsgreinum og skipunum. Þegar hann dó (líklega myrtur af ZOG) gat enginn í raun passað við stíl hans. Hugmyndafræðileg jafnt sem persónuleg deila varð niðurstaðan. Það bætti ekki úr skák að popp-„stjórnur“ og gróðamenn notuðu samtökin í sínum slæga tilgangi.

Í dag eru tveir andstæðir B&H hópar í Bretlandi, sem báðir segjast vera fulltrúar pólitískrar afleifðar Ian Stuart. Þó að klofningurinn feli vissulega í sér persónulegan ágreining er hann í grundvallaratriðum pólitískur. „Hófsamir“ líta á B&H sem eingöngu tónlistarsamtök sem aðstoða popúlíska þjóðernisflokka, á meðan róttæklingarnir – tengdir Combat 18 – leggja áherslu á pólitíska uppsetningu B&H sjálfs sem þjóðernissósíalistasamtaka. Vissulega eru margir frægir WP rokkhópar tengdir hófsamri fylkingu og í tölum – að minnsta kosti í augnablikinu – virðist hún hafa yfirhöndina. Hins vegar skipta tölur á bilinu hundruðum litlu máli og rokkstjórnur koma og fara. Meira máli skiptir pólitísk áhrif og gæði mannafla. Róttækirnir eiga sterka bækistöð í Skandinavíu, sem og um alla Austur-Evrópu, á meðan hófsamir eiga í vinnusambandi við þjóðverja (sem eru ekki á móti róttæklingunum í sjálfu sér) og leifar sænsks klofningshóps. Þrátt fyrir mikið af góðu fólki – af ekki svo góðum ástæðum – sem safnast saman í öruggum þægindum í tónlistaröflæti hófsamra hef ég lítinn tíma fyrir skemmtanabransann þeirra. Þeir kunna að telja sig vera heppna í rólegheitum þjóðernissinnaðra stjórn mála, en þegar ZOG ákveður að rugla bátum - eins og þeir hafa gert í löndum eins og Svíþjóð og Tékklandi - mun meirihluti flytjenda þeirra og áhorfenda hrökklast af ótta og rúlla í burtu hraðari en hraði popphljóðsins.

Tilgangur Blood & Honor hreyfingarinnar verður að laða að og virkja unga hvíta í gegnum White Power tónlist og aðra White Pride menningarstarfsemi í samræmi við pólitískar viðmiðunarreglur þjóðernissósíalista. Þessa fylgismenn ættu síðan að leiða inn í núverandi stjórn mála flokka/samtök af NS-tegundinni. Þar sem engir slíkir hópar eru til, ætti B&H annaðhvort að búa til sína eigin, eða halda áfram að vinna eingöngu í gegnum B&H tækið.

Þrátt fyrir galla þess er netlíkanið enn besti og sannaði valkosturinn. Engir sjálfstætt „leiðtogar“, nei félagsskírteini; leiddur áfram af elítu virkra hugsjónamanna og sameinuð af sameiginlegu bandi tilgangs og markmiðs.

Þjóðernissósíalistasamtök

Við höfum snert skipulagsspurningarnar stuttlega í fyrsta kaflanum um hugmyndafræði. Hér þróum við þemað enn frekar. Þó að B&H sé fyrst og fremst barátta ungmenna, þá verða NS-samtökin sem B&H-deildin er bundin við, að koma til móts við alla aldurshópa og einbeita sér að hefðbundnu stjórn málastarfi: menntun, áróðri, uppbyggingu landsdeilda og sveitarfélaga og taka þátt í almennu stjórn mála lífi og deilur „okkar“ samfélags. Þessar tegundir stofnana hafa verið til frá lokum seinni heimstyrjaldarinnar en hafa séð litlar sem engar framfarir. Af hverju?

Meginástæðan fyrir framfaraleysi meðal augljósra NS-samtaka og flokka er barnalegt traust þeirra á eigin réttlæti. Þrátt fyrir hatur sitt á lýðræði trúa þeir enn á tækifæri þess og möguleika. Og þegar hið óumflýjanlega gerist: ZOG slær til baka mæta hóparnir hryðjuverkum ríkisins með getulausri reiði og aumkunarverðu styni og styni. Taparar laða ekki að sigurvegara. Og ZOG keyrir fastan leik án vinnings. Þegar þessi staðreynd rennur upp fyrir NS flokkunum falla þeir annað hvort í sundur af gremju eða reyna að fjarlægjast eigin hugmyndir og svíkja hugsjónir sínar um nokkrar blessanir frá púkalýðræðinu. Það er náttúrulega allt til einskis. Fólk er ekki svo heimskt.

Ef þeim tekst ekki að styðja heiðarlegan þjóðernissósíalista, eru þeir ekki líklegri til að faðma óheiðarlegan.

Og ef þeir voru að fara að gera það, þvert á móti, munu fjölmiðlar ZOG sjá til þess að þeir bakgrunnur og svindl leiðir eru rækilega útsettar fyrir fjöldanum sem úthreinsaði „NS“ hópurinn reynir að koma til móts við.

Þjóðernissósíalísk samtök verða að forðast tálbeitu og tálbeitu lýðræðisins. Sem þjóðernissósíalistar verðum við að vita að hið svokallaða lýðræði í dag virkar ekki og var aldrei ætlað að virka í upphafi. Það er ZOG hlutur. Við erum hvorki boðin né velkomin. Og jafnvel þótt okkur væri leyft að ganga til liðs við frímúrara/mósaikættbálk djöfulsins mafiósa, höfum við sérsniðna skrifaða „sögu“ sem og öll þau vopn pólitískrar hryðjuverka sem ZOG gæti nokkurn tíma safnað, gegn okkur. Við eigum ekki möguleika. Í besta falli töpum við öllum auðlindum okkar í tilgangslausu og bölvuðu viðleitni til að „vinna“ handfylli atkvæða. Í versta falli missum við bæði trúverðugleika og heiður í banvænni tilraun til að plata hinn eilífa bragðarefur. Hvort heldur sem er, við töpum ekki bara - við erum týnd, og kapphlaup okkar við okkur.

Samtök okkar ættu að einbeita sér að öllu öðru en að leika eftir Talmúdiubók lýðræðisinnar. Verkefni okkar eru gríðarleg og fjármagn takmarkað. Aftur er afar mikilvægt að forgangsraða okkar rétt

Í „gamla“ daga (1945-1975) voru NS og fasistasamtök einir staðir (því miður í fjölda en ekki sjóðum...) þar sem litið var á nýbúa af tortryggni og vantrausti. Ötinn við leynipjónustuna eða rauða inngönguna hélt nýliðuninni á lágu stigi og pólitískt „siðspell“ úrkynjaði þessi samtök og „flokka“.

Þráhyggja fyrir ofsóknum óvina og eigin fullkomnun (hljómar frekar gyðing...) var daglegt brauð. Og þegar þeir þornuðu ekki út vegna fjárskorts, dóu út vegna dauða leiðtoga, eða voru bönnuð vegna annað hvort svekkjandi ofbeldis eða notkun bannaðra tákna, þá eru þeir enn til sem einkaklúbbar fyrir aldna og bitra karlmenn fortíðarinnar.

Þetta átti allt eftir að breytast með popúlískum framgangi bresku þjóðfylkingarinnar, sem bæði WP rokk og B&H voru útúrsnúningur. Nú var hverjum sem er (og hverju sem er) boðið að vera með. Lítil menntun og enn minni agi. Þetta var númeraleikurinn. En auðvelt kemur, auðvelt fer. Í kjölfar innbyrðis deilna, bæði vegna skorts á hugmyndafræðilegri stefnumörkun og einkadeilna um fjármuni og völd, hrundi NF. „Nýr“ flokkur var settur af stað (BNP) með sömu vandræði í kjölfarið.

Í Svíþjóð hafa opinberlega þjóðernissósíalistasamtök, National Socialist Front (NSF), fundið fyrir sömu einkennum. NSF er án efa farsælasta NS-samtökin í heiminum síðan George Lincoln Rockwell, leiðtogi bandaríska nasistaflokksins, var myrtur. Nýliðun meðal ungmenna var gríðarleg og á hinum ýmsu fundum og tónleikum (á vegum B&H) mættu örugglega á milli 100 og 200 stuðningsmenn á aldrinum 15 til 25 ára – þrátt fyrir innri leynd og utanaðkomandi áreitni lögreglu. Stöðugt flæði nýrra ungra og eftirvæntingarfullra andlita mátti sjá. Hins vegar, fyrir utan trúarsamkomur og WP tónleika, var lítið boðið upp á einstaka meðlim.

Núna væri þessi strákur eða stelpa líklega fyrir stöðugum árásum frá foreldrum, félaga, vinnufélögum eða hvað sem er vegna stjórnmálaþátttöku sinnar. Slíkt fólk þarf traustan grunn trúar sinnar, sem á pólitískum vettvangi þýðir hugmyndafræðilega menntun og á persónulegum vettvangi félagsskap vopnabræðra.

Það er staðreynd að flestir nýliðar fengust til hreyfingarinnar frekar með áhrifum frá vinum en frá ítarlegri pólitískri afstöðu. Hér er hætta á domino áhrifum. Ef vinurinn ákvað, af einni eða annarri ástæðu, að afturkalla aðild sína, þá var mikil hætta á að hann færi ekki í friði. Því miður var og er engin skipulögð hugmyndafræðileg og pólitísk þjálfun fyrir utan hinar reglulegu eldræður við hina reglulegu minnisvarða. Og félagslegu böndin sem þurfti til að halda félögunum saman voru (og eru) aðallega í einkaveislum og kráarlutum.

Og það þarf aðeins fall-út frá einum aðalpersónu í þessum einkaverkum til að skilja hjörðina eftir í óbyggðum sem auðveld bráð fyrir reiða foreldra, neikvæða stráka- eða kærustu og ópólitíska vini. Undanfarið hafa sænsku ZOG blöðin birt röð hatursfullra greina í herferð til að brjóta niður vaxandi flóð þjóðernissósíalisma í Svíþjóð með því að reyna að stimpla NS aðgerðasinnar félagslega. Það hefur leitt til ólöglegra uppsagna, brottvísana úr verkalýðsfélögum og beinlínis ofbeldis gegn „afhjúpuðum“ „nasistar“. Á slíkum tímum er sterk trú og stuðningur annarra þjóðernissósíalista nauðsynlegur.

Ef NSF lifir þessa þrautagöngu af verða þeir að læra sína lexíu fyrir framtíðina. Og öll önnur NS samtök ættu að kynna sér málið vel. Vegna þess að það sýnir greinilega þörfina fyrir blöndu af samheldni og hugmyndafræðilegri vitund gamalla NS-samtaka og virkra ráðningaraðferða nútíma NS-hreyfingar. Eitt án hins virkar bara ekki - að minnsta kosti ekki til lengri tíma lítið. Og barátta okkar um endanlegan sigur verður ekki bara hörð, heldur alveg eins örugg og mjög löng.

Reglulega þarf að skipuleggja félagsstarf eins og tónleika og veislur til að halda félögunum innan hópsins ef svo má segja. Slík starfsemi dregur ekki aðeins úr tálbeitingu „umheimsins“ heldur laðar hún einnig að sér nýliða. En þessir, sem og „gamli vörðurinn“, þarfnast meira en bara skemmtunar og leikja og þrýðilega minningarathafna. Fræðsla í gegnum hugmyndafræðileg námskeið, sem og bardagaverkefni í formi kynningar, göngur o.s.frv. er ekki aðeins þörf fyrir samtökin sem slík. Það er lífsnauðsynlegt við að móta einstaklinginn í alvöru pólitískan hermenn.

Að byggja upp stofnun er eitt. Að vita hvað á að gera við það, er annað. Við höfum gert það alveg ljóst að tilgangur NS-samtaka er ekki að leika þinghús með „lýðræðislega“ hópnum. Það væri bæði tilgangslaust og sjálfseyðandi. Hvað eigum við þá nákvæmlega að taka þátt í?

Aðalverkefni NS-samtaka núna væri að ráða, halda og virkja þá þjóðernissósíalista sem þegar eru til í þjóð þeirra. Auðvitað geta tölur verið mismunandi eftir löndum, en vissulega má telja þær í þúsundum jafnvel í „vanþróaðri“ löndum. Margir hafa fundið trú sína með eigin viðleitni - einfarar sem bíða eftir alvarlegu vali. Aðrir hafa verið sviknir af varla til eða samanbrotnum NS-búningum - vonsviknum félögum sem hafa hörfað í (í besta falli) leiðtogalausri andspyrnu eða (í versta falli) venjulegu, defaítisku lífi hins almenna manns. Þetta fólk er aðeins hægt að vinna með styrk og fagmennsku. En þegar þeir finna leið sína til baka mynda þeir sterkan burðarás reynslu og viljastyrks.

Ungt og hrokafullt viðhorf til þessa fólks sem tapa og hætta, er skiljanlegt en oft bæði afar ósanngjarnt og merki um ýtrustu hræsni. Mörg hávær „nasista“ ungmenni í leiðandi stöðum hafa hlaupið á braut eins og rottur þegar á móti blæs – flest þeirra sjást aldrei aftur, ef ekki á slúðursíðum ZOG fjölmiðla.

Það er ekki auðvelt verkefni að byggja upp nýja NS stofnun frá grunni. En það er oft æskilegra en að reyna að blása nýju lífi í gamaldags og hálfdaudan búning. Þessi „flokkur“ gæti þegar hafa hrakið fólk burt eða fjarlæggt aðra með aðgerðaleyfi sínu (eða því miður heimsku) og hefur vissulega múmgreinda forystu sem er ekki tilbúin að gera neinar breytingar sem gætu falið í sér annað hvort skortur á eigin valdi eða hættu á að gera það í raun. eitthvað raunverulegt. Hins vegar er í sumum tilfellum þegar starfandi og tiltölulega vel starfhæfur hópur sem á skilið stuðning og hefur möguleika til framtíðar.

Bæði til að tryggja innstreymi nýrra og „gamla“ nýliða og til að halda þeim þar, er uppbygging innviða stofnunarinnar jafn mikilvæg og ytri starfsemi funda, göngur, kynningar, pappírssölu, bæklinga o.fl. Að eignast eigin höfuðstöð, prentvél og svo framvegis bjargar hreyfingunni frá sniðgangi - hvort sem það er prentun á áróðri eða leigu á fundarsal - og tryggir hnökralausan rekstur tiltölulega óháð öllum aðilum sem gætu orðið fyrir áhrifum af ZOG þrýstingi. Því miður taka fáar stofnanir „viðskipta“ hluta starfseminnar alvarlega. Þetta hefur opnað leið fyrir snikjudyrr sem eru í hagnaðarskyni sem eru knúin áfram af græðgi og eru ekki byrðar pólitísku starfi eða „nasista“ fordómum. Það er náttúrulega mikilvægt að losa Hreyfinguna við slíka lús, en í fullri hreinskilni verður að segjast að oft opnar Hreyfingin sjálf fyrir þessum gullgrafara og gæfuleitendum vegna eigin áhuga- eða getuleysis í peningamálum. Í sumum tilfellum gæti verið skynsamlegt að leita eftir bandalagi við heiðarlegri frumkvöðla þar sem báðir aðilar gætu hagnast. Afurðir einkaframtaksins eru að mestu í háum gæðaflokki og hafa ákveðið áróðursgildi. Því er ekki að neita. Hins vegar lifa þessir kaupsýslumenn bæði á og af stuðningsmönnum Hreyfingarinnar. Það á bæði við um öryggi á ábatasamum tónleikum þeirra sem og neytendur á „nasista“ varningi þeirra. Það er ekki nema sanngjarnt að hluti af þessum fjármunum finni aftur til Hreyfingarinnar. Í orðaforða mafíósa má lýsa því sem verndarfé, í trúarhópum sem blessunarförnum...

Allavega, það er ekkert sem kemur í veg fyrir að NS-hreyfingin framleiði eigin varning. Blood & Honor Scandinavia stjórnar bæði prentsmiðjum, útgáfufyrirtækjum, plötufyrirtækjum og póstverslunum. Þessir hafa komið að góðum notum við að aðstoða samtök eins og áður nefnt NSF. Á síðustu dýrdardögum sínum stofnaði breska deildin bæði sín eigin stjórnmálasamtök (National Socialist Alliance) og fyrsta breska eigu og pólitískt stjórnað plötufyrirtæki (ISD). Vegna „enska sjúkdómsins“ slúðurs, ráðabrigga og innra hernaðar hrundi NSA. ISD, sem hleypti af stokkunum listamönnum eins og Warlord, Ken + Stigger og Squadron, voru skemmdarverka vegna græðgi tiltekinnar efasemdarpoppstjarna sem drógu frekar úr skilaboðum sínum til að njóta sléttar forsíður og feitra höfundarlauna fleiri viðskiptafyrirtækja. Með bresku WP-senuna aftur þar sem hún hófst (í höndum þýskra frumkvöðla) aðstoðar skandinavíska B&H-deildin róttæka flokk bresku B&H við að endurreisa ISD. Talandi saga um ljót átök milli persónulegrar græðgi og pólitískrar áhugamennsku.

Í nokkrum löndum hefur Blood & Honor hreyfingin náð langt með að byggja upp viðskiptaþjónustu. Þetta er ósköp eðlilegt þar sem aðalmarkmið B&H er ungmenni og aðalstarfsemi þess snýst um White Power tónlistarsenuna. Þetta á ekki að líta á sem hagsmunaárekstra. Þvert á móti er meginmarkmið B&H að aðstoða NS samtökin og öflug og lífsnauðsynleg B&H deild er mikill fengur fyrir NS aðila þess lands.

Það líta þó ekki allir á það þannig. Sorgleg saga um rofin tengsl milli flokksins og B&H kemur frá Danmörku. Hér studdi og aðstoðaði heimadeild Blood & Honor virkan þjóðernissósíalistahreyfingu Danmerkur (DNSB). Rudolf Hess göngurnar í Köge og Greve 1997 og 1998 hefðu ekki getað farið fram án mannafla frá B&H (bæði danska og sænska). Í algerlega ástæðulausum ótta við að B&H „taki yfir“ DNSB, krafðist leiðtogi þess, Jonny Hansen, að B&H Danmörk yrði leyst upp. Þegar það gerðist ekki rak hann félagi sem tengdust B&H og hætti öllum frekari samskiptum við forystu B&H - þar á meðal félagi sem höfðu unnið og fórnað fyrir Hansen og samtök hans um árabíl. Niðurstaðan var sú að B&H kom fljótt fram sem eina virka og vaxandi NS hópurinn í Danmörku, á meðan DNSB minnkaði í dverglikea tilveru aumkunarverðrar athafnaleysis. Árið 1999 hélt B&H sína eigin vel heppnaða Rudolf Hess göngu, en DNSB neyddist til að hætta við allar áætlanir vegna algjörar fjarveru göngufólks. Meðvitaðir um þetta ákváðu Rauðir að gera allsherjar árás á DNSB höfuðstöðina í Greve. Trúir hugleysi sínu höfðu þeir sparað krafta sína þar til húsið var nánast tæmt af NS aðgerðasinnar. Jonny Hansen kom auga á sveit vopnaðra hryðjuverkamanna að búa sig undir að ráðast inn í húsið eftir árangurslaust að reyna að eitra fyrir varðhundinum og neyddist sjálfur til að reka rauðu mafíósana af svæðinu. Fjórir kommúnistar slósuðust alvarlega þegar Hansen í skriðdrekalíkrí árás ók beint inn í Rauða múginn með einkabíl sinn! Nú er hann ákærður fyrir tilraun til morðs og gæti verið lokaður inni í mörg ár. „Glæpur“ hans var að verja eign sína en hann getur búið við litlum skilningi og enn minni miskunn frá löglegum ernum ZOG.

Mórallinn í þessari sorgarsögu er skýr. Ef DNSB hefði ekki með heimskulegum hætti rofið tengslin við vini sína, hefðu þeir samt notið þess mannafla sem þarf, ekki aðeins fyrir kynningar og göngur heldur einnig til að gæta höfuðstöðvar flokksins. Eins og það kom í ljós var Hansen þvingaður út í einmana tilveru og varnarbyrðin lögð á herðar leiðtogans sjálfs. Óviðunandi ástand með hörmulegum afleiðingum. Við höldum engum gremju og samúð okkar og samstaða fylgir félagi Hansen. En við getum ekki varist því að velta því fyrir okkur hvort Jonny í frumubundinni einveru sinni sakna ekki hersveita C18 skylmingaþræla, B&H skinnhousa og þjóðrækinna bófa sem hann sjálfur neitaði að gefa vöðva sína og tíma til DNSB...

Skipulagsskipulag

Net, leiðtogalaust mótsþyrna, menntun, félagsstarf. Þetta eru í raun allt frekar óhlutbundin hugtök. Þegar þú ferð að daglegum rekstri stofnunar - hvort sem það er Blood & Honor eða NS-flokkur - þarftu skipulag sem og hugsjónir, hugmyndir, aðferðir og taktík.

Í upphafi eftirstríðstímabilsins voru aðallega tvenns konar skipulagsskipulag. Menntamennirnir, félagsklúbbarnir og pósthólfssamtökin höfðu að mestu eins konar stjórn með „leiðtoga“ sem virkaði meira eins og toastmaster en klassískur fasisti Fuhrer. Stundum voru skilríki hans (sjaldan, ef nokkurn tíma, hennar) einhver fræðileg titill, stundum var það bankabókin hans. Margar smáaðgerðir, aðallega á kjallara- eða heilastigi, voru í raun fjármagnaðar af leiðtoganum sjálfum. (Eitt athyglisvert tilfelli sem fór yfir meðaltalsflopp var sambandsshreyfing Sir Oswald Mosley - þökk sé bæði hugrekki hans, karisma og reynslu sem og félagslegri stöðu hans og einkaauð.) Svo var það svokallaður „brjálæðislegur jaðar“ “ með sjálfstýrðum „Fuhrers“ úr tini sem komu fram, ollu höggbylgjum og hurfu síðan – annað hvort aftur í öryggi hins venjulega lífs, gæslu fangelsiskerfisins (og stundum reyndar geðveikrahæli!) eða undirheima KGB, CIA og MOSSAD. Það eru auðvitað mikilvægar undantekningar. Einn er Bandaríski nasistaflokkurinn George Lincoln Rockwell og annar er Sænski Norðurlandaráðsflokkurinn (NRP) undir forystu hins trúa og trausta þjóðernissósíalista Göran Assar Oredsson. Engu að síður, báðir flokkar náðu ekki raunverulegum árangri, þó að samtök eins og ANP, Sambandsshreyfingin og NRP hafi vissulega sett mark sitt á sögu NS og þjónað sem ráðningaraðili NS vopnahlésdagsins í dag.

Hugmyndin um Fuhrer var síðast prófuð í Svíþjóð, af NSF. Tilraunir til að búa til sértrúarsöfnuð í kringum hinn unga „nasista“ Anders Högström mistókst, að hluta til vegna þess að Svíar eru ekki Fuhrer-fólk heldur aðallega vegna þess að Högström var eins konar „valinn“ sem Fuhrer, frekar en að komast í þessa einstöku stöðu. með eigin persónuskilríki og metnaði. Þetta hrundi allt saman þegar „Fuhrer“ var afhjúpað í umfangsmikilli dagblaðaherferð gegn sænskum þjóðernissósíalistum. Þrátt fyrir fyrrum hugrekki gerði Högström óheilarlegt hörf og NSF er nú undir forystu nefndar sannaðra aðgerðasinna – sorglegri en vitrari.

Ekki er mælt með því að skipuleggja NS-hreyfingu árið 2000 í kringum allsráðandi leiðtoga. Fólk okkar hefur hvorki eiginleika alvöru Fuhrer né hugarfari og samþykki slíks algerrar höfðingja. Þó að Blood & Honor í eðli sínu og starfsemi henti best fyrir afar lauslegt skipulag, þá verður NS flokkurinn að vera skipulagður eftir hefðbundnum nótum - að minnsta kosti svo framarlega sem hann getur starfað á lagalegum grundvelli. Þó að mér persónulega finnst leiðtogaþill Fuhrer ekki henta NS-samtökunum í dag, þá er engin þörf á að fara í hina öfga. Því miður, okkar tegund hefur tilhneigingu til að vera einhver versta lætin sem gera nöldur um þegar lýðræðisgallan nær fótfestu.

Að vísu er þetta aðallega plága sem sýkir þjóðræknisflokka, sem ekki eru í popúlískum stíl, en engu að síður ættu menn að vera á varðbergi. Dropi af heilbrigðu arísku lýðræði er meira en nóg. Við þurfum ekki að gera skopstælingu úr þegar hörmulegu kerfi. Það er umfram tilgang þessarar bókar að greina og finna nákvæmlega jafnvægið milli yfirvalds og lýðræðis. Hver stofnun ætti að vinna að þessu með hliðsjón af öllum þáttum – hefð, aðstæðum, eðli aðildar sem og forystu, byggðarlögum – þar sem skilvirkni og styrkur eru lykilorðin.

Árin framundan

Ef það eru verkefni nútímans að treysta stöðu okkar með því að ráða þegar núverandi þjóðernissósíalista og byggja upp nútímalegan innviði, hvað á þá að gera í framtíðinni? Jæja, öll hugmyndin um að reka þjóðernissósíalistasamtök - Blood & Honor eða NS flokk - er að ná áhrifum og að lokum algjört vald fyrir Hreyfingu okkar og hugmyndafræði hennar. Ekki beint auðvelt starf og örugglega ekki starf sem er lokið í fyrirsjáanlegri framtíð. Allir draumar um skjótan árangur - hvort sem það er í gegnum kjörkassann eða byssuhlaupið - eru jafn rangir og þeir eru hættulegir. Að vonast til að vinna fólk með auðveldum lausnum (= blekkingum) gæti aflað þér vinsælda á mjög stuttum tíma, en fljótlega mun fólk annað hvort sjá í gegnum fantasíur þínar eða fara í vonbrigðum og gremju vegna skorts á verulegum framförum. Sem þjóðernissósíalistar verðum við að horfast í augu við raunveruleikann og læra að lifa með honum. Við eigum langt, langt í land. Og það er betra að við höfum réttan skófatnað frá upphafi, og það þýðir stígvél frekar en loafers!

Það er ekkert hægt að segja fyrir um hvort við vinnum eða töpum. Það er hin sorglega staðreynd. Einu huggunin eru þau að hvað sem gerist þá höfum við gert skyldu okkar og ef okkur mistekst þá mun allur heimurinn tapa. Það er engin leið að zíonistar geti stjórnað heimi án siðmenntandi og stöðugleikaáhrifa aríska kynstofnsins. Hinir útvöldu munu líka drukkna í leðju. Og jörðin mun taka í arf deyjandi tegund undir-sapiens, riðinn af sjúkdómum, agndofa af ógnvekjandi byrði fatlaðrar siðmenningar og ögrað af endurkomu frumskógarvaldsins.

En við eigum enn möguleika á sigri. Við höfum lækningin fyrir röskun jarðar. Ef við finnum uppskriftina að framförum og valdníðslu, þá er bara um að gera að halda út til lokabaráttunnar. Hvort NS-hreyfingin mun starfa sem innblástur, hvati, spjótoddur eða helsta aflið á bak við þjóðarbyltingu, er ómögulegt að segja. Rétt eins og það er engin viss um hvar þessi bylting mun fyrst brjótast út. Sama hvað, NS-hreyfing hvítrar þjóðar ber skylda til að halda áfram starfi sínu og á meðan hún leitar stuðnings og miðlar þekkingu með byltingaröflum annarra landa, einbeiti sér að því að byggja upp sína eigin hreyfingu og búa til stefnu sem hentar henni. atburðarás heima.

Trúar-/menningarsamtök

Það eru margar slíkar í kring, bæði af „heiðinni“ og „kristinni“ tegund. Aðallega og af augljósum ástæðum virka þeir ekki mjög vel saman. Hins vegar finnur þú stuðningsmenn beggja herbúða sameinaða í stjórnmalasamtökum og flokkum. Ég er sjálfur kannski það sem þú gætir lýst sem agnostic og það er sem betur fer ekki tilgangur þessarar bókar að fjalla um trúarleg málefni. Í Bandaríkjunum er löng hefð fyrir kristnum aríisma sem og vinsæl stefna í átt að nútíma ódínisma. Þó fyrsti flokkurinn kunni að vera pólitískt sterkari og virkari, þá hefur sá síðari meira menningarlegt gildi fyrir málstað okkar, endurvekur gamla eðlishvöt okkar og gildi og leiðir fólkið okkar aftur til rótanna. Sumir af bestu NS-zinesunum eru helgaðir ýmsum þáttum trúarlegrar eða menningarlegrar „Wotanism“ (hugtakið notað mjög lauslega, verð ég að benda á). Að þessu sögðu ætla ég ekki að gera lítið úr mikilvægu hlutverki hópa eins og sjálfsmynd kristinna arísku þjóðanna og Ku Klux Klan hafa gegnt við að sameina hvíta aðgerðarsinna frá allri Ameríku sem og marga Evrópubúa.

Þessi trúar- og menningarsamtök gegna bæði mikilvægu hlutverki í heildarbaráttu NS. Hins vegar ættu hvorki trúarofstæki og fantasíur, né sögulegar þráhyggjur og menningarsögur að draga augu okkar frá kjarna baráttu okkar, nefnilega pólitískri **baráttu** til að tryggja tilvist hvíta kynstofns okkar.

Samtök sem ekki eru NS

Það eru í grundvallaratriðum fjórar leiðir fyrir þjóðernissósíalista og þjóðernisbyltingarsinna til að takast á við ekki þjóðernis- eða þjóðernissinnuð samtök þjóðernissósíalista:

- 1. Hunsu það.
- 2. Á móti því.
- 3. Vinna með það.
- 4. Vertu með.

Valið fer eftir pólitíkinni í þínu landi. Eru NS samtök lögleg eða bönnuð? Eru farsæl samtök utan NS starfrækt sem vekur áhuga okkar? Er það vingjarnlegt eða fjandsamlegt við okkur/hugmyndafræði okkar? Er það bara lýðskrum, er það mjög þjóðrækið eða er það í raun þjóðernissinnað?

Ef NS samtök eru enn lögleg, myndi ég eindregið leggja til að NS hreyfingin einbeitti sér að eigin starfsemi og hunsi „valkostinn“ sem ekki er NS. Aðallega vegna þess að það þarf allan mannskap og einbeitingu í eigin herbúðum. En líka vegna þess að NS samtökin eru líklega mun minni en kerfissamþykkt þjóðrækin flokkur, og of mikil athygli á honum, gæti í raun leitt veikari sálir í burtu og inn í stærri og "glamorous" og örugglega öruggari valkostinn - þrátt fyrir alla NS rök gegn því. Það sem hér er sagt á að mestu leyti við um hina fjölmörgu popúlístaflokka, bæði í Vestur- og Austur-Evrópu.

Það gætu þó verið undantekningar. Ef hópurinn sem er utan NS er (opinskátt eða leynilega) vingjarnlegur við okkar eigin hóp ætti að koma á einhvers konar samstarfi. Líklegast væri það mjög næði, þar sem hvaða þjóðrækin flokkur sem er utan NS myndi skaða „ímynd“ þeirra alvarlega í augum lýðræðisins með því að daðra við „vöndu nasista“. Þjóðernissósíalistar ættu líka að vera á varðbergi. Of nán samskipti gætu, eins og bent er á hér að ofan, leitt tækifærissinnaða þætti frá þjóðernissósíalisma og inn í hlýju lýðræðissamfélagsins. Þekktustu dæmin um aðila sem gætu fallið í þennan flokk eru breska NF og BNP(?), franska FN(?) og þýska NPD og Volksunion(?).

Ef samtökin sem ekki eru NS eru augljóslega ekki bara **ekki** þjóðernissósíalísk, heldur í raun og veru á móti þeirri hugmyndafræði og ríður á öldu gervipjóðernishyggu, þarf ekki að taka fram að virk afstaða gegn slíkum flokki skiptir höfuðmáli. Því árangursríkara sem það er, því nauðsynlegra er að afhjúpa það fyrir það sem það er: pólitískt gabb undir forystu pólitískra töffara og svikara. Flokkur Austurríkismannsins Jörg Haider er slíkt dæmi. Frá upphafi misnotaði hann viðhorf og rök þjóðernissinna snjallt, en þegar hann reis upp í valdamikla stöðu seldist Haider fljótt upp. Áður en hann afhjúpaði sjálfan sig algerlega, blekkti hann í raun fullt af heiðarlegum þjóðernissinum - bæði NS og afbrigði utan NS.

Það getur komið tími þegar algjör samvinna er óumflýjanleg. Ef þjóðernissósíalismi er bannaður og það eru engir aðrir - meira neðanjarðarlíkir - valkostir, gæti það verið ásættanlegt að ganga í samtök utan NS. Það er auðvitað möguleiki á að stofna eigin valsamtök – jaðrar við þjóðernissósíalisma. En það getur reynst erfitt að reka slíkan búning. Þú missir einstaka aðdráttarafl og innblástur NS þáttarins og möguleikinn á nýjum bönnum er alltaf til staðar. ZOG getur "skilgreint" þjóðernissósíalisma meira og minna eins og þeir kjósa.

Viðbótar athugasemdir

Aðeins örfá orð í viðbót um skipulagsmál. „Lýðræðislegir“ flokkar elska að skipta upp samtökum sínum eftir aldri og kyni. Fræðilega séð ættu ungmennadeildir og kvennahópar ekki aðeins að einbeita sér að þessum tilteknu hópum heldur einnig starfa sem sérstök ráðningartæki. Persónulega finnst mér slíkur aðskilnaður frekar aðgreina unga fólk og kvenfólkið frá aðalsamtökunum og þar með einnig frá mikilvægari stjórnmálastarfsemi og ákvörðunum.

Í B&H hreyfingunni væri sérstakt ungmennafélag einfaldlega ómögulegt. Mikill meirihluti stuðningsmanna þess er ungur í fyrsta lagi og lítill minnihluti vopnahlésdaga – þrátt fyrir unglegt umhverfi sitt og ef til vill eigin „unga“ persónu líka – væri ekki til þess fallinn að reka daglegan rekstur stofnunar eins og Blood & Heiður.

Á að vera sérstakur kvennahópur? Á þessu stigi held ég ekki. Okkur skortir menntaða og faglega forystu, meðal karla jafnt sem kvenna. Það er alltaf hættu á því að fólk sem raunverulega er þörf á í aðalsamtökunum sé falið að leiða kvennasamtök - eða ungmennafélag þess efnis. Sérstaklega mun kvennahópurinn þurfa mikla erfiðis og svekkjandi vinnu vegna þess miður fáar stúlkna og kvenna innan eða laðast að hreyfingu okkar á þessum tímamarki. Reyndar er blöndun kynjanna æskileg, bæði vegna þess að við þurfum allan þann mannskap (óháð kyni) sem við getum fengið og einnig vegna óneitanlega nýliðunarmáttar kvenlegs þáttar.

Fyrirgefðu að ég hljómi "kynhneigið", en hvers konar fólk vill taka þátt í karlkyns fatnaði...?

Það er líka hættu á því að setja virka stúlku sem yfirmann lítillar „Female Front“ og missa þar með ekki bara stórkostlegan eign fyrir aðalsamtökin, heldur líka hættu á „burn-out“ af yfirvinnu til að byggja upp eitthvað sem hefur sannað sig. að vera nokkuð tilgangslaus á þessu stigi.

Arískir karlar og arískar konur hrósuðu hvort öðru og ættu að vinna hlið við hlið. En það eru tilfelli þar sem karlarnir hafa lítið reynt og konur tekið frumkvæðið. Slík samtök eiga eðlilega tilverurétt og hafa einnig reynst vel í heildarbaráttu Hreyfingarinnar. Þeir eru að vísu fáir og fjarlægir, en ég vil nefna tengslanetið í kringum hið ágæta tímarit „*Sigrdrifu*“ og WAU (Women for Aryan Unity) með sundrunu í nokkrum löndum, sem lýsandi dæmi um valkyrískt vald.

Það er rétt að NSDAP hafði svo sannarlega nokkur ungmennahópa og kvennasamtök. En hér erum við að tala um fyrirbæri sem birtist nokkuð seint í þróun þess flokks frá 7 manna sterkum hópi í fjöldahreyfingu sem á endanum tók algert og algert vald yfir þýsku samfélagi og þjóð.

Þegar sá dagur rennur upp að nýr NS-flokkur nær aðeins broti af slíku valdi, getum við tekið upp spurninguna aftur. Þangað til ættum við öll að standa og starfa sameinuð í einni samheldinni hreyfingu, óháð kyni og aldri, sameinuð eingöngu af vilja okkar og getu til að berjast.

Á hinn bóginn, fyrir flokk utan NS sem stundar eðlilega þingstörf, gæti það verið kostur frá slíkum aðskildum aðilum. En þær verða að koma fram þegar raunveruleg þörf er fyrir svona flokksskipulag – ekki bara vegna þess að það lítur út fyrir að vera áhrifamikið á blaði.

3. kafli: ÁRÓÐUR

Áróður er nauðsynlegur til að vekja áhuga nýs fólks á málstað okkar. En það er líka nauðsynlegt að sýna öðrum þjóðernissósíalistum hvaða virkni og fagmennsku samtökin þín hafa náð. Mundu að á þessu stigi gæti það reynst mikilvægara en að ná til blekkinga og stundum goðsagnakennda „fjöldans“. Það eru líklegast fleiri óskipulagðir, „öldungur“ þjóðernissósíalistar til staðar en „nýir“ hugsanlegir þjóðernissósíalistar.

Þess vegna ætti mikið af áróðri okkar að beinast að okkar eigin vörumerki fólks. Þetta er nauðsyn fyrir Blood & Honour, sem starfar að mestu í umhverfi sem þegar er meira og minna þjóðernissósíalískt. Á þessu stigi á það sama við um flestar NS stofnanir í kring. Þeir þurfa að ráða meðal sinna tegundar og byggja vettvang á þá sem þegar eru harðir (en kannski ekki skipulagðir) þjóðarbyltingarmenn.

Hvað varðar þjóðernissinnaða eða popúlíska flokka sem ekki eru NS, ætti meginhluti áróðursins að beinast að almenningi í því skyni að afla ekki bara félagsmanna heldur líka samúðarmanna og kjósenda.

(Ég hef ekki sett fræðslufni eins og námskeið og bækur með í þessum kafla. Vissulega, óvinir okkar vörumerki þetta sem „áróður“, en þau eru það ekki – hvorki samkvæmt merkingarfræðilegri skilgreiningu né eðli.)

Áróður er skilgreindur eftir tegund og innihaldi. Það eru margar tegundir áróðurs, en þeir ættu allir að kynna þjóðernissósíalíska hugmyndina - um hvaða feni sem er og í hvaða stíl sem er. Hér er listi yfir algengustu áróðurstækir: 1. Bæklingar og veggspjöld 2. Dagblöð, tímarit, tímarit 3.

Geisladiskar 4. Myndbönd 5.

Internet 6. Tónleikar 7. Fundir/demo/göngur

8. Útvarp/

sjónvarp 9.

Regalía (bolir,

nælur, plástrar,

fánar, trefla osfrv.)

Við skulum bara fara fljótt í gegnum listann.

Bæklingar og veggspjöld eru að miklu leyti verkfæri fortíðar. Dagblöð og tímarit eru enn áhrifamikil en þau hafa tapað töluverðu marki á netinu. Samkvæmt heimildarmanni zionista eru 20% líkur á að lendi á „nasista“ vefsíðu ef þú leitar á orðinu „helför“! Geisladiskar eru auðvitað hlutur nútímans. Það hljóta örugglega að vera meira en þúsund mismunandi White Pride/White Power/Rock Against Communism/Viking rokktitlar í kring, samtals að minnsta kosti tvær milljónir geisladiskaeintaka – auk, auðvitað, öll eintökin á snældum, brenndum geisladiskum og mp3 útgáfum. Myndbönd hafa ekki náð þessum yfirpyrmandi tölum, en fyrirtæki eins og NS88, Warrior Videos og Ainaskin hafa gefið út meira en hundrað titla, allt frá gömlum áróðursfréttamyndum frá þriðja ríkinu til nýjustu tónleikamyndbandanna. Auk hinnar goðsagnakenndu **Kriegsberichte** sería af „MTV“ stíl WP áróðurs. Pólitískir fundir eru - því miður - að tapa fyrir mörgum WP-tónleikum. Nauðsynlegt er, eins og skandinavísku B&H útibúin gera, að sameina hugmyndafræðilegan þátt stjórn mála fundarins og sterkari áróðursáhrif rokktonleikanna. Vegna skorts á mannafla eru kynningar ekki eins tíðar og þær ættu að vera og göngur enn af skornum skammti. Það hefur reynst nokkuð hagkvæmt að sameina þessar mikilvægu sýningar á aktívisma og styrk og aðlaðandi hvatningu til nýsköpunar eins og tónleika. NS útvarpsstöðvar eru til en eru fáar og langt á milli. Frægasta, Radio Oasen, sendir út frá höfuðstöðvum dönsku þjóðernissósíalistahreyfingarinnar. Það eru líka útvarpsstöðvar með meira og minna NS prófíl á víð og dreif um Bandaríkin. Samt ná þeir til tiltölulega fárra og eru langtum ofmetnir sem áróðursfarartæki. Hvað sjónvarpið varðar, þá hefurðu hið frábæra „*Race and Reason*“ í bandarísku kapalsjónvarpi.

En um allan heim er sjónvarp næstum því ekki til sem áróðurstæki NS. Og ef útvarp er ofmetið, þá er verðmæti stuttermabola, næla, plástra o.s.frv. örugglega vanmetið. Hér erum við með „tískuheim“, „nasista“, sem mynda unga fólkið og gefa beinskeytt en skýr skilaboð til fólksins á götunni.

Sum áróðurstæki þarfnast frekari athugasemda.

„Að dreifa áróðri“ var í gamla daga meira og minna samheiti við að dreifa bæklingum. Stórkostlegar herferðir sem þektu borgir og úthverfi með áróðursblöðum voru áður sönn merki um skilvirka hreyfingu. Og ef þér tókst að auki að hylja einhverja vegg og glugga með (aðallega ögrandi) veggspjöldum þínum, þá varstu í alvörunni! Því miður voru heildaráhrif þessarar vinnu- og dýru aðgerða lítil sem engin. Að minnsta kosti ef það væri viðleitni NS hóps. Það þarf meira en bækling - oft illa prentaðan - til að vinna gegn daglegum fjölðaáróðri ZOG dagblaða.

Og möguleikinn á að finna ekki aðeins „nasista“ heldur líka einn sem í raun og veru yrði tekinn í notkun í gegnum þessa bæklinga var og er enn smásæ. Fyrir flokk utan NS, sem tekur þátt í kosningum, er fjöldadreifing bæklinga fyrir kosningar enn skynsamleg, en fyrir NS-hreyfinguna ættu önnur tæki að hafa forgang - bæði á fjármála- og aktivistastigi. Vandlega skipulagðar blitzrásir þar sem bæklingum er dreift á takmörkuðum svæðum geta þó verið gagnlegar. Sérstaklega í kringum einhvern stórviðburð sem gæti verið allt frá fótboltaleik til heimsóknar einhverra óæskilegra í þínu nærumhverfi. Þú þarft ekki að vinna þig út með því að dreifa slíkum bæklingum í milljónatali. Að ná réttu skotmarki leiðir næstum alltaf til mikillar fjölmiðlaumfjöllunar. Núna mun aðallega sá sem hleypur til pressunnar með afrit af prentuðu skilaboðunum þínum vera af neikvæðri gerð. Það skiptir í raun ekki svo miklu máli, svo framarlega sem bæklingurinn er vel skrifaður á vinsælu eða fyrir það efni umdeilt þema og er fagmannlega framleitt. Góð hugmynd er að hafa heimilisfang fyrirtækis þíns prentað með feitlettruðu letri efst á bæklingnum frekar en venjulegan 10p texta neðst á baksíðunni. Þar með hefurðu góða möguleika á að fá heimilisfangið þitt og skilaboðin þín prentuð á þínu svæði daglega. Það þýðir að ókeypis auglýsingar eru lesnar af miklu fleiri fólki en þú gætir nokkurn tíma vonast til að ná til með eigin dreifingu. Vissulega verður það brenglað á einn eða annan hátt. Blaðamenn og ritstjórar eru engir vinir ættjarðarást og þjóðernissósíalisma. Samt munu þeir sem þegar hafa hallast í átt til okkar sjá í gegnum flesta, ef ekki alla, sorpblaðamennsku. Og með því að birtast í blöðunum sýnirðu þig bæði vinum og óvinum sem virk eining.

Veggspjöld virka frekar á sama hátt. Þú þarft í raun ekki að þússa allan bæinn (þó sjónin væri frábær!). Nokkrar stefnumótandi gera aðallega bragðið. Sem betur fer, þar sem veggspjöld eru dýr í prentun og auðveld skotmörk af rauðum nöglum (og ég hugsa ekki um glæsilegar dömur...). Ef þú beitir gamla bragðinu að blanda límið saman við örmáa glerbita, bætir þú blóðugum sársauka við þetta allt...

Þó raunveruleg dagblöð séu frekar fá í NS-hópum (flest gefin út í Bandaríkjunum, eins og *The New Order*, *NS Kampfzettel*, *WAR* og *The Truth At Last*, og næstum alltaf mánaðarlega eða hálfsmánaðarlega), blómstra tímarit og svokölluð zines. Því miður, of margir skjóta upp kollinum einu sinni eða tvisvar og hverfa svo, til að sjást aldrei aftur - alveg eins og áskriftartekjurnar sem þú sendir í einhvern pósthólf. En til að vera sanngjarn, þá eru nokkrir helvítis góðir í kring, og þeir hafa verið í nokkurn tíma núna. American *Resistance* og sænska „*Nordland*“ setja ný viðmið þegar kom að framsetningu: glansandi og litrík. Þetta er auðvitað frábært í grundvallaratriðum, en í hinum harða heimi þjóðernissósíalismans getur þetta slegið í gegn. Flashy *Resistance* vakti áhuga bandarísku skattamáfiunnar og varð síðan fyrir barðinu á ZOG af fullum krafti, sem varð til þess að gamli ritstjórinn breyttist úr hvítu í gult og síðan augljóslega gegnsætt þegar hann hvarf algjörlega úr hreyfingunni. Það þurfti nokkra góða menn, mikla orku og mikið fjármagn til að koma þessu í gang aftur. „*Nordland*“ var enn kostnaðarsamara verkefni. Og ekki bætti úr skák að lesendahópur hennar var takmarkaður við þá sem geta skilið sænsku. Vissulega átti Svíþjóð stóran hlut af White Power rokkiðnaðinum og viðskiptavinum. En það var í rauninni ekki nóg til að réttlæta útgjöldin við slíkt tímarit. Og lagaleg áreitni útgefenda og hryðjuverkaherferðar fjölmiðla gegn hugsanlegum viðskiptavinum sínum leiddi til bæði fjármálagjaldþrots og pólitísks hruns. Allt lof erlendra NS hópa og zines var ekkert gagn þá.

Svo hvað er siðferðið? Jæja, ég vona að þetta hafi kennt okkur að vera raunsæismenn. Jafnvel að setja allt fjármagnið okkar í pappírskörfuna mun ekki framleiða tímarit svipað og venjulega kapítalíska staðalinn. Mikill litur og gljáandi pappírsslóð mun veita þér virðingu og aðdáun meðal þinna, en á hvaða verði? Fyrir enskt tímarit getur það verið þess virði, miðað við mikla markaðsmöguleika. En fyrir smærri lönd? Glætan. Þörfin fyrir reglubundna og stöðuga útgáfu viku lúxuspættinum hvenær sem er. Með þessu er ég ekki að meina að við eigum að vera ódýr í útgáfustarfsemi okkar. Gott útlit er mikilvægt, en aðeins að vissu marki. Innihaldið er náttúrulega enn mikilvægara. Og að það sé til fjármagn til að halda tímaritinu gangandi líka. Við ættum heldur ekki að gleyma því að sem byltingarmenn á landsvísu gætum við fjóltæga fundið okkur aftur í bakgarðinum þegar kemur að prent- og útgáfuaðstöðu. Það er svo sannarlega óþarfi að láta spilla sér og láta hrokafullt stórmennskubrjálæði þurrka út skynsamlegt raunsæi.

Hvað varðar innihald blaðanna okkar er það auðvitað á valdi ritstjórans. Við þurfum fjölbreytta pressu sem fjallar um allar hliðar trúarjátningar okkar, en helst í ljósi þjóðernissósíalismans. Ég nota þetta orð viljandi frekar en „eingöngu“. Það eru nokkur góð blöð, tímarit og tímarit í kringum sem af einni eða fleiri ástæðum (sumar góðar, aðrar ekki) takmarkast við hugmyndina um þjóðernishyggu, ættjarðarást eða jafnvel stundum popúlisma. Þær kunna að innihalda dýrmætar upplýsingar (sérstaklega fréttaflutning þeirra) og þrátt fyrir hugmyndafræðilega annmarka eiga þeir skilið bæði vandlega lestur og árlega áskrift. En vertu viss um að þú sjáir þessi blöð sem viðbót við NS-pressuna.

Að vísu geta þjóðernissósíalískir fjölmiðlar oft ekki jafnast á við stærð og reglusemi hinna minna umdeildu tímarita, en það sem NS-blöðin kunna að vanta í útliti og tölum, bæta þau að mestu upp fyrir efnislega. Ekki má heldur gleyma því að sala á NS pappírur er mikilvæg og oft mikilvæg tekjulind fyrir NS hópinn.

Á síðustu fimm árum hefur internetið komið í stað tímaritanna sem helsta samskiptatæki NS-hreyfingarinnar. Það er mikill og vaxandi fjöldi „nasista“ vefsíðna og að mestu leyti eru þær bæði faglegar og með frábært efni. Og tölvupóstþjónustan hefur að miklu leyti gert kostnaðarsöm og áhættusöm símtöl og hægan „snigilpóst“ óþarfa. Svo erum við með spjallrásirnar eins og IRC þar sem þjóðernissósíalistar eru nóg. Þetta spjall getur verið dýrmætt til að ná fólki saman og ræða stjórnmál, leysa vandamál, útkljá ágreining og almennt ná félögum saman. Hins vegar nota allt of margir þessar rásir sem vettvang fyrir kjaftasögur og rógburð sem og ungbarnalega ruddaskap. Bandaríkjamenn eru verstir, en Evrópubúar eru fljótir að fylgja, mér þykir leiðinlegt að álykta. Hér þurfum við örugglega okkar eigin „Nettúr“. Upprættu innfiltrana, vandræðagemlingana og pervertana sem „skemmta“ sig á bak við öryggi flottra „nasista“ gælunöfna!

Netið gefur okkur endalaus tækifæri. En vertu á verði. Ritskoðarar ZOG eru stöðugt að reyna að spilla frelsi Netsins. Gakktu í lið með sónnum frjálshyggjumönnum og verjum rétt okkar til tjáningarfrelsis. Það er síðasta en stærsta úrræði okkar. Á hinn bóginn, ekki ofmeta áhrif vefáróðurs þíns. Sumir hörfa til auðveldis og öryggis tölvuheims síns. Þú ættir að muna að án raunverulegrar þátttöku og áþreifanlegrar virkni er Netið ekkert annað en sýndarveruleiki.

Nú að öðru stóru áróðursbyltingunni: geisladiskurinn. Fyrsta White Power-tónlistin (að ótal bardagasöngvum 3. ríkis) kom fram á pólitíska sjöunda áratugnum. Bæði Klan-miðaðir söngvarar eins og Johnny Rebel og nasistar eins og Odis Cochran & the Three Bigots tóku upp vínysönglur og EP-plötur með sterkum hvítum rasískum textum við klassíska kántrí- og vestræna tónlist. Í dag eru allar þessar mögnuðu upptökur til á geisladiski, en í tvo áratugi svífu þær um NS-senur Evrópu í aðallega miðlungs kassetuútgáfum. Síðan birtust Ian Stuart Donaldson & Skrewdriver, og ekkert var alltaf eins. White Power var kominn í tónlistarheiminn! Í fyrstu – fyrir utan nokkrar goðsagnakenndar einsöngvar og EP-plötur, tóku Skrewdriver og hinar WP-sveitirnar innblásnar af White noise-stefnunni (breska jafnt sem þýska) upp tónlist sína fyrir Rock'O'Rama, þýskt hálf-neðanjarðarpönkútgáfufyrirtæki. Síðar tók alvöru NS útgáfa – Rebelles Européens – upp röð af breiðskífum með nú klassískum WP hljómsveitum frá allri Evrópu, þar á meðal Dirlawanger, Lionheart og No Remorse. Samt var tónlistin varla meira en spennandi nýjung. Raunveruleg áhrif komu með disknum. Hljóð White Power og boðskapur Aryan Pride rataði í þúsundir lifandi hvítu eyrna um allan heim. Alveg ný unglíngamenning var í mótun!

Þetta var tækifærið sem áróðursmeistarar NS höfðu beðið eftir og sem betur fer – mikið að þakka Blood & Honour, samtökum Ian Stuart sjálfs – létu þeir það ekki framhjá sér fara. WP tónlistarvélín hefur framléitt geisladiska með þjóðernissinnuðum og þjóðernissósíalískum hætti í föstu straumi frá því í byrjun tíunda áratugarins. Og þeir verða stöðugt fagmannlegri bæði í útliti og frammistöðu. Ekkert hvítt samfélag er án WP rokkaðdáenda sinna og engin hvít þjóð er án WP listamanna sinna. Fjölbreytnin í tónlistarstil fer líka vaxandi, þar á meðal Oi!, pönk, rokk, rokk'n'roll, þungarokk, svartmálmur, ruslmálmur, dauðarokk, popp, C&W, þjóðlag og jafnvel teknó.

Jæja, þetta lítur bara út eins og ævintýri, er það ekki? Því miður er glansandi kápa framfara með dökka og stundum ljóta bakhlíð. Tugir þúsunda geisladiska þýða milljónir dollara - aðlaðandi leikvöllur fyrir frumkvöðla í hagnaðarskyni.

Fólkið okkar er almennt hvorki viðskiptamenn að atvinnu né eðlishvöt. Það er eiginlega ekkert athugavert við þetta. Margir gætu sagt að það sé jákvæð sönnun um hugsjónahyggju. Hins vegar, þegar þú átt að takast á við stórfé frá blómstrandi, fjölþjóðlegu fyrirtæki, mun þessi skortur á þekkingu, reynslu og frumkvöðlaanda alvarlega skaða eigin dómgreind sem og starfsemina sem þú stundar. Fólkið okkar er kannski ekki fyrirtækjamenn. og konur, en þær eru ekki ónæmar fyrir græðgi og öfund. Óteljandi sögur af átökum sem eiga rætur að rekja til þjóðernissinnaðs plötuiðnaðar segja mjög dapurlega sögu af brotnum félagsskap, biturum deilum og árásargjarnum herferðum. Í þessari óreiðu stígur hinn hreini gróðamaður inn. Knúinn áfram af peningaprá frekar en pólitískum metnaði, rekur reksturinn eins og slétt fyrirtæki fremur en gróf pólitísk samtök, hlýtur þessi manneskja að lenda í safaríkum bitum geisladiskasamninganna. Nú er ég ekki að segja að fólkið sem er í fullu starfi eigi ekki að fá bætur. Að byggja þessa risastöru og mikilvægu aðgerð eingöngu á hugsjónalegri óreglulegri aðstoð, hefur reynst hörmuleg ákvörðun byggð á gervihugmyndafræðilegum fantasíum frekar en hörðum staðreyndum lífsins. En við ættum ekki að gleyma því að þetta er OKKAR hlutur okkar, áróður okkar og að lokum fjármunir okkar sem eru settir í vasa frá stuðningsmönnum okkar sem vilja hlusta á tónlist okkar og texta. Með öðrum orðum, við eigum rétt á okkar hlut. Aftur er það rétt að stærð þessa hlutdeildar fer eftir eigin getu til að komast þangað inn og gera gott starf. Þá verður ekkert pláss fyrir fyrirtækjaplokkana í Hreyfingunni okkar.

Það er kannski ekki pólitískt rétt og svo sannarlega ekki viðskiptalegt, en sumum er líka skellt á rokk'n'rollers sjálfa.

Það eru svokallaðir WP listamenn sem haga sér fátt betur en tónlistar vændisfólk, hlaupandi frá einu WP plötufyrirtækinu til annars (líklega minna WP hneigðist) til að fá betri samning eða lúxusframleiðslu – heltekin af svívirðilegum kröfum kóngafólks og tilbúnir til að selja upp bæði siðferðilega og pólitíska til að öðlast fjárhagsleg umbun. Auðvitað á að greiða listamönnum bætur fyrir störf sín, en kröfur þeirra eru ekki mikilvægari en annarra félaga – margir sem fá aldrei krónu fyrir pólitíska starfsemi sína sem kann að hafa kostað þá bæði vinnu, fjölskyldur og frelsi.

Flestir þessara hugsjónamanna upplifa aldrei sólarhlíð lífsins í NS: að fara á staði án rimla á gluggunum, vera á móti þeim af hundruðum eða þúsundum aðdáenda frekar en reiðu strákarnir í bláu eða rauðu, fá tækifæri til að spila lög lífs þíns frekar en að verða barinn hálfur til dauða, afplána ókeypis bjór og brennivín frekar en sekt eða fangelsisdóm.

Það er augljóslega auðvelt að muna eftir Ian Stuart, skapara White Power rokksins og stofnanda Blood & Honour. Erfiðara virðist fyrir suma að feta í fótspor þessa stríðsmanns á beinum og þröngum vegi áríðs stólts, hugrekks og fórnar!

Geisladiskarnir eru ekki bara mega fjáröflun fyrir Hreyfinguna. Það er líka kannski einn mikilvægasti áróðursboðberinn. Þess vegna þurfum við að skoða og greina innihald þeirra. Eru allir WP textar góður áróður? Í fyrsta lagi, aðeins fífl – eða saksóknarar ZOG – taka þessa rokktexta bókstaflega. Þetta eru ekki pólitísk áætlanir, yfirlýsingar eða skipanir. Eins og öll önnur dægurtónlist eru þau skemmtun fyrir ákveðna tegund fólks sem finnur huggun og – í okkar tilviki – vonandi almennan innblástur í hlustun. Sumir geisladiskar með þjóðernissinum innihalda texta sem eru mjög ofbeldisfullir og/eða rasískir. Aðrir snerta varla viðfangsefni stjórnmála. Þú getur valið úr krafti stjórnmála til ástríðu stólts. "Ef það er áríðt er það gott!" ætti að draga saman almenna reglu. En því miður er það ekki alveg svo auðvelt...

Aðallega eru það ekki geisladiskarnir í sjálfu sér sem valda einhverjum vandræðum. Allir tónlistarmenn gera sitt besta og ég veit ekki um einn geisladisk sem er í raun á móti trú okkar. Það gengur kannski ekki alla leið, en þjóðernisviðhorfin eru alltaf til staðar. Ef ekki, þá fellur það einfaldlega utan þess flokks tónlistar sem við erum að fjalla um í fyrsta lagi. Frekar hef ég stundum áhyggjur af þróun hljómsveitarinnar eða upprunanum sem geisladiskaframleiðslan kemur frá. Því miður eru of mörg sýnishorn af hljómsveitum sem hafa smám saman dregið úr boðskap texta sinna með hverri nýrri útgáfu. Þetta eru kannski ekki róttækar breytingar en þetta endar allt með hættunni á að gefa aðdáendum þá hugmynd að róttækni almennt og þjóðernissósíalismi sérstaklega sé kannski ekki svo góð hugmynd. Listamaðurinn(arnir) kunna að hafa nokkrar ástæður fyrir þessu pólitíska hörfa. Það gætu komið upp kröfur frá plötufyrirtækjum til að laga sig að kúgandi lögum þar í landi, sem er skiljanlegt og almennt ásættanlegt. En það er alltaf möguleiki á því að skemmtikrafturinn hafi einfaldlega skipt um skoðun – af einlægum persónulegum ástæðum eða (að ég tel að mestu leyti) af ótta við að ZOG muni á einhvern hátt trufla líf hans sem sviðslistamanns. Í slíkum tilfellum er söngvarinn/hljómsveitin ekki lengur jákvæð fyrirmynd eða innblástur. Þvert á móti gætu ungir aðdáendur farið að fordæmi listamannsins og þá verða hugleysi og tækifærismennska skyndilega dyggðir! Tilgangur alls áróðurs er að leiða fólk til okkar, ekki frá okkur. Sérstaklega biturt er þetta þegar viðfangsefnið voru í raun í „okkar höndum“ bara til að vera hrakinn aftur af meintum bandamönnum okkar.

Sumir listamenn geta satt að segja ekki þolað þrýstinginn. Það ber að virða þá þegar þeir vilja í einlægni halda áfram að dreifa boðskap um ættjarðarást á hitastigi sem þeir geta sjálfir þolað. En algerlega óviðunandi er heimska ákveðinna svokallaðra NS-búninga sem kynna þessa listamenn sem eitthvað sem þeir eru einfaldlega ekki. Sama hversu vinsæl tónlist þeirra er, hversu fagmannleg þau koma fram á sviði, þá eru þeir ekki (og segjast ekki einu sinni vera) þjóðernissósíalistar eða byltingarsinnar. Og þeir eru sannarlega ekki neinir leiðtogar hreyfingarinnar okkar - þar sem sum sem betur fer samanbrotin samtök hafa reynt að stimpla nokkrar af vinsælustu tegundinni af rokkstjörnum. Ennfremur er það hreint og beint ógeðslegt þegar sumir gróðasvangustu hjólasalarnir sem ráfa á þjóðernissinnaða tónlistarunnendur reyna vísitandi að afpólítika tónlist okkar til að forðast lagaleg vandamál og til að selja fleiri geisladiska í gegnum „almenn“ rásir. Þegar þýsk útgáfa, sem hefur gefið út geisladiska eftir meirihluta stóru nafnanna í WP-tónlist, setur upp slagorðið „Engin pólitík, aðeins tónlist“ og stimplar það á bölvuðu diskana sína, þá hafa hlutirnir farið úr böndunum. Með gjörðum sínum hafa þessir klóku iðnaðarmenn útilokað sig frá hringjum okkar. Það er kominn tími til að listamenn okkar skilji þetta líka og hætti að leika sér með utanaðkomandi aðila

Eini möguleikinn okkar á að vinna aftur stjórn á geisladiskamarkaðinum er að byrja að læra hvernig á að reka atvinnufyrirtæki. Styn og styn mun ekki gera gæfumuninn. Hins vegar getur stundum verið nauðsynlegt að þrýsta á hina óstýrilátari þætti. Það hljómar ekki „fínt“ en við getum einfaldlega ekki leyft aðaláróðurstæki okkar að breytast í austurlenskan basar. Og það eru róttæklingarnir sem munu hvort sem er þurfa að borga reikninginn. Á meðan byltingarmennirnir eiga sinn dag fyrir rétti hlæja peningamennirnir alla leið frá geisladiskaverksmiðjunni til bankans. Eins og ég sagði, þetta er okkar mál. En aftur á móti verðum við að læra að lifa með því og láta það ekki renna okkur úr höndum okkar með heimskulegu kæruleysi og villtum áhugamennsku. Geisladiskar gegna drottnandi og stórbrotu hlutverki í áróðurssýningunni okkar. Örlítið minna glansandi hlutverk, en nátengd tónlistariðnaðinum á mörgum sviðum, spilar internetið. Hér getum við auglýst vörur okkar og tjáð skoðanir okkar meira og minna frjálsglega við milljónir hugsanlegra stuðningsmanna.

Fyrir utan ákveðna misnotkun barna á spjallrásunum hefur hreyfingin spilað netkortin sín afar vel.

Auðvelt að læra og með lágmarkskostnaði hafa ungir brautryðjendur í geimnum nasista búið til yfirgnæfandi framboð af NS-vefsíðum, þjóðernissinnuðum, endurskoðunar- og skinhead-vefsíðum. Hér er himinninn bókstaflega takmörkin.

Það er þó "en". Gættu þess að vera ekki algerlega tældur af netheilla. Þrátt fyrir alla sína dýrð getur það aldrei komið í stað steinsteypu, oft mun minna spennandi, en jafn oft miklu hættulegri athafnir beint niður í veruleika jarðneskrar baráttu. Það er auðvelt að byggja upp raunverulega New Order, en það er í raun ekkert annað en fin útgáfa af gömlu ævintýrunum, stafræn lýsing á draumum okkar og vonum. Það ætti að veita þér innblástur, það ætti að vekja áhuga og fylgjendur.

En það er samt furðumynd. Hið raunverulega krefst blóðs, svita, tára, fórna og vinnu. Ekkert fyrir nördinn, með öðrum orðum. Og fyrir stríðsmenn, skyldingakappa og berserka sem við erum að leita að, það er engin auðveld flýtleið, engir sýndaruppbótarmenn – bara blóðugur veruleiki.

Það leiðir okkur náttúrulega að áþreifanlegri og áhættusamari viðskiptum að sýna almenningi nærveru okkar og skoðanir. Hálftrar aldar saga skrifuð af sigurvegum síðari heimsstyrjaldarinnar og fjölmiðlaumfjöllun með penna ZOG sem ýtir undir lakkeys hefur rækilega forritað meginhluta íbúanna. Við erum hvorki pólitískt réttlátir né góðu kallarnir í augum almennings. Þvert á móti er almennt lítið á okkur sem verstu tegund illsku frá dögum Drakúla greifa. Ekki af öllum, auðvitað, en þeir sem hafa leynilega samúð halda þeim vel falin af ótta við að missa félagslegar stöður, og flestir svokallaðir stuðningsmenn okkar hika enn við að virka opinberlega að sýna heiminum tilfinningar sínar NS. Það skilur eftir hin fáu hugrökku hjörtu. Það eru margir þættir af pínulitlum hópi hugrökkra „nasista“ sem berjast við múg af rauðum skít. Hjörtum okkar blæðir fyrir þessa hugrökku, en samt verð ég að segja að í flestum tilfellum hafa fórnir þeirra verið til einskis eða jafnvel verið gagnkvæmar. (Ég get sagt þetta með sanni, þar sem ég persónulega hef tekið þátt í nokkrum slíkum ójöfnum bardögum.) Almenningsur mun ekki elska „nasista“ á þessu stigi. Þá ættu þeir að minnsta kosti að óttast hann. Að sýna opinberan ósigur – sama hversu hugrakkur þú hefur staðið sig – er ekki gott PR. Enginn elskar tapara, ég er hræddur um. Og satt best að segja, hverjir aðrir en pólitískur masókisti laðast að blóðugum ósigri? Langt frá því að særa óvini okkar, þessar aðgerðir í harakiri-stíl byggja í raun upp styrk þeirra og sjálfstraust.

Stórkostlegar kynningar og göngur ættu að fara fram með mannafla sem passar við áhættuþáttinn. Við ættum að minnsta kosti að eiga sanngjarna möguleika á að vinna hvaða götubardaga sem kann að eiga sér stað. Núna þurfum við ekki að vera í meirihluta (við erum sjaldan á þessu stigi) en við ættum að hafa (og aðallega gerum við) meirihluta árársargjarns vilja til að vinna. Á undanförmum árum, með nýjum straumi ungra vígamanna til Hreyfingarinnar okkar, hefur hlutur batnað til muna á þessum vettvangi. Staðreynd sem ætti að skamma gervi-vitsmunalega gagnrýnendur skinheads og Combat 18 stuðningsmanna!

Fundastarfsemi Hreyfingarinnar okkar hefur undanfarin ár algjörlega verið einkennist af WP tónleikum.

Þetta er bæði til góðs og ills. Það er jákvætt að tónleikarnir hafa stórkostlegan aðdráttarafl og einnig – að minnsta kosti í orði – afla mikið fjármagn fyrir okkar málefni. En of margir tónleikar eru verk einkaframtaks af fyrirtækinu. Með öðrum orðum, peningarnir sem myndast vegna þessara atburða fara úr vösum þjóðernissinna í vasa gróðamanna.

Mörg samtök láta þetta gerast vegna eigin getuleysis til að skipuleggja slíkar sýningar. Í þeim tilfellum ættu þeir að reyna að skynja eigin athöfn og þar til þeir sjálfir eru færir ættu þeir að krefjast eins konar NS-skatts á þessa einkakaupmenn.

Enda fá þessir peningaglöggu tónlistarmenn fjármuni sína frá okkar fólki og skemmtunina frá hljómsveitunum okkar. Rétt eins og þeir verða að greiða listamönnunum bætur, ættu þeir að leggja hluta af ágóðanum til NS-hreyfingarinnar á staðnum, sem að mestu leyti veitir bæði öryggi, áhorfendum og viðskiptavinum hvort sem er. Jafnframt ættu stjórnmalaflokkarnir að taka virkari þátt í hinum raunverulegu þáttum. Tónleikar án pólitíks boðskapar umfram texta rokkstjörnunnar eru einfaldlega í besta falli ófullkomnir og í versta falli tímasóun. (Ég hef upplifað svokallaða „minningartónleika“ þar sem píslarvotturinn sem um ræðir var ekki einu sinni minnst á!) Blood & Honor Scandinavia hefur sýnt veginn í þessum efnum og sameinað eldheitan pólitískan æsingamann og æsispennandi hljóð White Power tónlistarmanna.

Og mundu að þú þarft ekki að halda tónleika til að laða að fólk. Reyndar er stundum allt sem félagar okkar vilja vera að ræða pólitík eða á æðrulausan hátt heiðra eina af hetjunum okkar. Og stundum ættir **þú** ekki að vilja annað en að laða að hreinlega pólitíska cadres. Þetta þýðir ekki að þessar samkomur séu á nokkurn hátt leiðinlegar. Vandlega undirbúið tignarlegt umhverfi í hátíðlegu andrúmslofti, eða rækilega pólitísk birtingarmynd með töfrandi hátölurum, gæti verið áhrifameiri og snertandi en fagmannlegasti og róttækasti rokkleikarinn. Ég hef persónulega orðið vitni að hvoru tveggja og vil sérstaklega minnast á Waffen SS göngurnar í Búdapest á vegum Hungaríu Skins, Adolf Hitler hátíðahöldin sem og marga af ráðningarfundum sænska NSF ásamt hinum goðsagnakenndu Rudolf Hess göngum DNSB og Blood. & Heiðra Danmörku.

Og vinsamlegast ekki gleyma góðu félagslífinu þar sem fólkíð okkar hittist bara, skiptist á skoðunum, tekur með sér stráka- eða kærustu eða kannski forvitna félaga úr hverfinu eða vinnunni. Þú hittir þig á kránni, kaffihúsinu eða bjórbarnum – eða jafnvel heima hjá þér; drekka smá, tala mikið (OK, ég veit að sumum finnst gaman að snúa þessari röð við...), hlusta á WP tónlist og hafa það almennt gott. Það er líka áróður. Margir hafa dregist að Hreyfingunni einfaldlega vegna þörf á félagslífi, þéttum félagsskap og sameiginlegum tilgangi í lífinu. Auðvitað verður að fylgja slíkum grunnatburðum eftir með vandaðri fræðslu og alvarlegri aktívisma, en ekki sleppa félagslega bitanum. Það er þörf – bæði til að halda fólki hjá okkur og til að halda uppi skapi. Félagsskapur er nauðsynlegur vettvangur allra byltingarafla.

Við höfum nú rætt rækilega um form áróðurs. Jafn mikilvægt er innihald þitt áróður og stefnu hans. Hvaða atriði ætti að leggja áherslu á, hvaða á að forðast, hvernig á að koma máli þínu á framfæri og fyrir hverjum.

Markmið þitt ætti helst að vera allt hvíta fólkíð. Þetta er hins vegar vegna takmarkaðra fjármagns, hvorki raunhæft né mögulegt. Ég hef þegar útskýrt hvernig þjóðernissósíalistar ættu að einbeita sér að því að skipuleggja þá sem þegar eru sammála okkar skoðunum en – af einhverjum ástæðum – hafa valið að skipuleggja sig ekki eða hafa fallið frá. Fyrir þetta fólk er fagleg og jákvæð framsetning mikilvægari en efnið sjálft. Þeir þurfa að endurnýja eða að minnsta kosti styrkja trú sína á möguleikum og möguleikum virkrar þátttöku. Því má ekki endurtaka stenslana, stafsetningarvillurnar og hysterískan og oft á tíðum tilefnislausan þras. Netíð er góður mælikvarði á framfarir og fagmennsku sem Hreyfingin hefur náð í dag. Svo eru meginhluti tímarita og flestir geisladiska.

Auðvitað ætti áróður sem beinist að öðrum en NS fólki að vera vel framleiddur líka. En hér er innihaldið jafn mikilvægt og gæðin. Hér verðum við að hafa í huga hvaða tilgang hinn tiltekna áróður hefur. Viljum við fá nýja félaga, leita eftir kynningu, fá nýja samúðarmenn eða vinna atkvæði? Að skrá nýja meðlimi tekur meira en smá áróður. Það er, og ætti með réttu að vera, langt ferli sem felur í sér bæði áróður sem og fræðslu og uppbyggingu hvatningar. En fyrsta skrefið er að ná í raun og veru til fólksins og stundum er kynning fjölmiðla skilvirkasta. Ég er ekki að segja að öll kynning sé góð kynning, en blöðin hungur í að selja blöð og "nasismi" er (að minnsta kosti í þeirra eigin augum) ákveðinn seljandi. Dálítið hagræðingaráróður gæti verið verðlaunaður með dýrmætum fréttaflutningi. Ég geri mér fulla grein fyrir því að þetta er hættulegur leikur sem stundum kemur til baka, ég tel samt að við getum og ættum að njóta góðs af „áfallaáhrifum“ pólitískrar róttækni okkar. Meistari þessarar handónýtu áróðurslistar var George Lincoln Rockwell herforingi í bandaríska nasistaflokknum.

Hvað sem því líður, þú getur auðvitað ekki treyst á pressuna frá ZOG sem munnstykkið þitt. Í besta falli hafa þeir skapað almennan áhuga og á verði mikils fjandskapar. En þeir sem tilheyra þessum síðasta flokki munu varla nokkurn tíma rata í herbúðirnar okkar, hvort sem er. Fyrir stofnun eins og Blood & Honor er samþykki almenningsálitsins aldrei málið. Skoðanir meðal ZOG þræla ættu ekki að skipta B&H máli. Eðli málsins samkvæmt ætti hún að beina áróðri sínum að unglíngunum í formi sem ungmennin kunna að meta og með boðskap sem slær í gegn meðal róttækustu og óánægðustu flokka hvíttra ungmenna. Sama má segja um öll þjóðernissósíalistasamtök, þó að áhorfendur þeirra ættu að sjálfsgöðu ekki að takmarkast við ungmenni.

Fjöldaáróður er í raun aðeins fyrir popúlísta og þjóðernissinna sem sækjast eftir fulltrúa með kosningum. Í þessum tilfellum eru náttúruleg viðfangsefni áróðurs þau sem almennir flokkar hunsa, eins og innflytjendamál, menningarbrenglun, NATO, Evrópusambandið o.s.frv. Popúlístin mun gefa málum efnahagslega ívafi á meðan þjóðernissinnar geta leikið sér að ógninni við þjóðerniskennd. og fullveldi. Slík viðleitni er, eins og ég hef sagt nógu oft, frekar tilgangslaus. En ef ZOG lög landsins gefa þér engan annan valkost, þá ættir þú að reyna að nota hvaða áhrif sem þú hefur til að gefa NS snertingu við annars einfaldaða skilaboðin.

Hver sem þú beinir áróðri þínum til þá er almenna reglan að nota ekki dónalegt og frumstætt orðalag. (Ég útiloka WP-tónlistarsenuna, þar sem textarnir eru lítaðir af ungmennalegri eðlishvöt og tjá pólitískar tilfinningar frekar en pólitísk skilaboð.) Ekki aðeins kemur grófleiki fljótt í bága við ritskoðunarlög ZOG gegn "kynþáttahatri", heldur er líka í flestum tilfellum gagnkvæmt. Jafnvel frumstæður og blindir hatursmenn búast ekki við boðskap sem líkist myrkustu draumum þeirra. Þeir þurfa ekki of stóran skammt til að kveikja á þeim. Og satt að segja, er þetta fólk sem við ættum að einbeita okkur að? Ég er ekki að segja að slíkt fólk sé ekki þörf eða alls ekki óskað. Það eru tímar þar sem öll vitsmunahyggi og góðar fyrirætlanir þurfa að stíga til hliðar fyrir kraft dýrsins. Og er pólitísk einlægni dæmd af fágun hennar? **En** almennt er hvorki þörf né notkun fyrir dónaskap. Þar með er ekki sagt að áróðurinn eigi aldrei að vera róttækur. Auðvitað ætti það. En róttækni er ekki það sama og samansafn móðgandi orða og móðgana. Rétt eins og tilefnislausar líkamlegar árásir á innflytjendur eru gagnsæjar og koma þér í lás án góðra ástæðna, þá eru haturshrifð bara neikvæð merki. Innflytjendamál eru vandamálið og það stafar af svikum stjórnmálamönnum kúgandi og framandi ZOG stjórnar.

Gagnrýndu fyrirbærið og beindu reiði þinni gegn stjórnmálamönnum. Þeir eru óvinir þínir, þeir eru óvinir lands þíns og kynþáttar. Gerðu þá að óvini samlanda þinna líka!

Gyðingar hafa verið uppáhaldsefni bókmennta okkar frá fæðingu þjóðernissósíalismans. „Gyðingaspurningin“ er afar pólitískt mikilvæg og meðvitund um hættu Zionista er nauðsynleg fyrir alla þjóðarbyltingarmenn. Áróðursgildi þessa máls er þó í lágmarki. Fólk almennt er skilyrt og forritað til að finna til samúðar með gyðingum í gegnum stórfellda afbökun á sögulegum staðreyndum og kúgun á pólitískum veruleika. Þegar "útvöldu" þarf að nefna í áróðri okkar, ætti að lýsa þeim sem zionista frekar en einfaldlega "gyðingum". Þetta er bæði ásættanlegra hugtak og betri pólitísk lýsing. Þú leggur þannig áherslu á pólitík frekar en kynþátt og þú getur jafnvel snúið ásökunum um „rasisma“ á heimsborgarana sjálfa. Mundu – og vertu viss um að aðrir gleymi ekki heldur – að Sameinuðu þjóðirnar (frá upphafi er draumur zionista að rætast) hafa í raun stimplað sionisma sem kynþáttafordóma og að það er hugmyndafræðin sem ríki „Ísrael“ réttlætir hernám sitt með. Land araba og brottvísun, kúgun og ofsóknir á semískum Palestínumönnum.

Áróðri er gróft og kannski tortrygginn hægt að lýsa sem mest aðlaðandi hlutum hugmyndafræði þinnar. Hafðu í huga að þó það sé leið til og markmið, mun það spilla tilgangi þínum ef það er ekki heiðarlegt og sanngjarnt. Við höfum ákaft kastljós ZOG á okkur allan tímann, svo ekki láta þig lenda í lygum og kjánalegum hótunum. Þú ættir ekki heldur að láta ódýran spennu tækifærimennsku halda þér frá því að segja óþægilegan sannleika né gefa upp róttækar skoðanir þínar. Bara högg á naglann og hamra burt. Fólk mun heyra í þér og velta því fyrir þér hvað þú ert að byggja. Þegar öllu er á botninn hvolft er þitt eigið óeigingjarna og hugsjónafordæmi besta tegund áróðurs!

4. kafli: OFBELDI OG HRÆÐINGU

Viðkvæmur kafli en ekki eins nauðsynlegur og ráðríkur og óvinir okkar trúa (eða munu að minnsta kosti hafa almenna skoðun á því). Samt ætti ekkert efni að vera óumræða og miðað við alvarleika afleiðinga þess mun ég stíga varlega til jarðar til að valda ekki misskilningi – hvorki frá vini né óvini.

Í skólanum var okkur kennt að aðeins þeir sem eru án rífrilda beita ofbeldi, bara til að yfirgefa bekkinn með góða möguleika á að blanda sér í blóðugt slagsmál vegna æskunnar ágreinings. Með öðrum orðum: kenning er eitt, veruleiki annað.

Þetta gæti verst tortrygginn og örugglega ekki "pólítískt rétt" en það eru jafn margar gráður af ofbeldi og það eru ástæður fyrir því. Eðlisrænt ofbeldi sjálfsvagnar er náttúrulega það ásættanlegasta fyrir samfélagið almennt. Minna aðlaðandi kann að virðast íþróttaofbeldi bröltunga – einstaklingsbundið eða í skipulögðum hópum. Sama á við um einstaka götuofbeldi skinnhousa (sem getur í raun verið hrein sjálfsbjargarviðleitni í yfirstandandi glæpagengjastríðum milli anarkista og innflytjenda annars vegar og ættjarðarskinns hins vegar). Og mótorhjólamaður MC klúbbanna hafa langa hefð fyrir ofbeldi í öllum stærðum og gerðum. Það er auðvelt að fyrirfara og fordæma þetta fólk sem „huglausa þrjóta“ og „glæpamenn“. Ekki eins auðvelt en mun uppbyggilegra er að beina þessari árásargjarnu orku í pólítíska notkun. Þegar „almenni ættjarðarvinurinn“ sem vill sýna sýnikennslu stendur frammi fyrir blóðþyrsta rauða múgnum er ég viss um að hann eða hún vildi að það væru fleiri „þrjótar“ og „bróður“ í okkar eigin herbúðum. Hverjir aðrir ættu að mynda súlur öryggissveita okkar?

Það er líka til annars konar ofbeldi sem að minnsta kosti í sumum Evrópulöndum er almennt viðurkennt, nefnilega árásargjarn fjöldamótmæli. Ef bændur í Frakklandi geta barist kröftuglega á móti ríkissölu og ofbeldi lögreglu, ætti ekkert að vera siðferðilega rangt við að beita valdi til að verja þjóð sína og land. Og ef eitthvað er vit í ofbeldi, þá hlýtur það að vera sterkara en stjórnarandstöðunnar. Þetta er hrein rökræði en virðist samt vera stöðugt stressuð. Hikandi hálfgerða ráðstafanir munu koma þér fyrir barðinu á þér, rétt eins og það mun setja skipulag þitt undir stígvél pólítískra óvina þinna.

Rauðir treysta á ofbeldi. Ekki vegna þess að þeir trúu ekki á sína eigin heimskulegu orðræðu heldur vegna þess að ofbeldi hefur reynst skilvirkara vegna tölulegra yfirburða þeirra. Og auðvitað, sú staðreynd að það að berjast „nasista“ í höfuðið kemur þér sjaldan í vandræði með lögin og gerir þig oftast ekki að hetju blaðamanna. Hversu lengi eigum við að láta niðurlægja okkur og gera grín að þessum anarkista þrjótum sem vinna skítverk kapítalista, kommúnista og zionista?

Kyrrðarhyggja er fyrir heimsku draumóramenn og erfðafræðilega fífl. Ofbeldi sem sjálfsvörn er eðlilegt og óumdeilt. En aftur á móti er sagt að sókn sé besta vörnin. Svo hvert leiðir það okkur? Enginn myndi neita því að í öll þessi ár síðan Adolf Hitler lét lífið fyrir kynþátt okkar í glömpu í Berlín, hafa þjóðernissinnar og kynþáttavitaðir hvítir (sem og allur aríski kynstofninn ef til vill) verið í vörn. Er ekki kominn tími til að berjast á móti?

Þetta er vissulega vísbending, er það ekki? Það gæti auðveldlega verið túlkað eins og það sé kominn tími til að grípa þessar byssur og byrja að skjóta til baka. Jæja, það er **ekki** tíminn! Allt of margir hugrakkir félagar hafa verið teknir úr umferð af ZOG vegna leiks með byssur og handsprengjur. Og ég nota það orð vísitandi, vegna þess að í 88% tilvika er ekki verið að tala um að fólk noti vopn, frekar að það sé að safna þeim – falið (en augljóslega ekki nógu gott!) eða þvælast um með þau og laða ZOG umboðsmenn eins og flugur til smorgasborðið. Í meirihluta þeirra tilfella sem eftir eru hefur árásargjarn gremja verið kveikjan að því frekar en vandlega byltingarkennd skipulagningu. Undantekningar eru auðvitað **The Order** og nokkur önnur skipulögð og vel skipulögð ofbeldisverkföll gegn ZOG stjórninni. Hvað varðar stofnanir sem beita opinskátt ofbeldi í starfsemi sinni, þá býst ég við að **Combat 18** sé ekki aðeins það þekktasta heldur líka ein af mjög, örfáum sem eru til nú. Og jafnvel C18 er - að minnsta kosti í bili - ekki mjög virkur á aðgerðasviðinu.

Því fleiri samtök og einstaklingar sem RÁÐA um byltingarkennt ofbeldi. Flestir eru einlægir, en þar á meðal eru eflaust líka óvinir ögrandi og falshópar sem reyna að lokka heiðarlega föðurlandsvina inn í ólöglegar aðstæður og festa þá síðan í gildru. Dæmi um þetta eru legió.

Og sem betur fer er einlægni engin trygging fyrir hvorki greind, raunverulegri virkni né velgengni. Þeir sem velja áhættusöm leið virkar andspyrnu frekar en fræðilegrar vopnaðrar móttöðu ættu ekki aðeins að hugsa sig tvisvar um áður en þeir taka þátt í slíkri hættulegri neðanjarðarstarfsemi. Neðanjarðarklefinn ætti einnig að skipuleggja starfsemi sína vandlega og forðast öll samskipti við þá sem taka þátt í lagalegum hluta baráttunnar - vegna eigin öryggis en ekki til að stofna venjulegu stjórnmálastarfi í hættu með því að tengja þessi samtök við undirróðursofbeldi og það sem gæti vera merkt sem hryðjuverk.

Hvað varðar rötgrónar NS-hreyfingar og þjóðrækin flokka, þá geta þeir augljóslega ekki tekið þátt, hafið frumkvæði eða jafnvel stutt pólitísk hryðjuverk með virkum hætti. Á hinn bóginn, aumkunarverðar árásir frá tilteknum „hófsamum“ hópum (sumir kalla sig því miður „B&H“) sem fordæma bein valdbeitingar vegna þeirra eigin smáöryggis, skamma ekki aðeins hugleysingjana heldur mun verða að sundra Hreyfingunni í heild sinni.

Á þessu stigi er nauðsynlegt að hafa skýra sýn á ástandið sem þjóðernissósíalistar jafnt sem allir hvítir landsfeður eru í. Þess vegna þurfum við að spyrja okkur nokkurra mikilvægra spurninga. Hvað er hryðjuverk? Er það eingöngu hinn klassíski „vitlausí sprengjuflugmaður“ eða byssusveitir skæruliða? Hverjir eru mestu hryðjuverkamennirnir? Þeir sem vísitandi leitast við að hlutleysa borgaraleg réttindi okkar, lágmarka pólitískt frelsi okkar, gera grín að sögulegri arfleifð okkar, afskræma þjóðmenningu okkar, blanda saman fólkinu okkar og að lokum útrýma kynstofni okkar? Eða þeir sem – finnst þeim eiga ekkert annað val – beita ofbeldi til að berjast á móti?

Fjölmiðlar og aðrar vinstrisinnaðar stofnanir eru fljótar að upphefja hvers kyns vopnaða andspyrnu sem kemur frá þeirra eigin hlið. Kúrdar eru kúgaðir og hafa því rétt á að taka þátt í hryðjuverkum ekki aðeins í Tyrklandi, heldur einnig um alla Evrópu. Sömuleiðis múslimskir Kosovo-Albanar og Tsjetsjníumenn. Og náttúrulega hvaða hljómsveit Indian Reds sem er í Rómönsku Ameríku. (IRA svo framarlega sem sósíalisminn vikur þjóðernisstefnunni framar og Palestínúmenn svo framarlega sem þeir eru engin alvarleg ógn við „Ísrael“.) Jafnvel hinir myrtu rauðu hersveitir Ítalíu og Baader-Meinhof hópurinn í Þýskalandi gáfu rauðvínsróttæklingunum nokkra unaðslegur unaður. Reyndar prédikar kommúnista- og anarkistahópar á brjálæðislega jaðri um allan hinn vestræna heim ofbeldisfulla byltingu kaþalíska kerfisins. Þeir eru látnir í friði á meðan allir þjóðernissinnaðir hópar, jafnvel eins og gefa í skyn valdbeitingu, eru ofsóttir, sóttir til saka og bönnuð. Augljós ástæðan er sú að þessir vitlausu vinstrimenn eru ekki bara nein raunveruleg ógn við ZOG, þeir eru í raun og veru ZOG eigin pólitískir mafíósar sem hafa leyfi til að hlaupa um að valda usla til að þurrka líkamlega út raunverulega andspyrnu gegn bæði marxista, kaþalístum og zionista, nefnilega Þjóðernisandstaðan.

Dæmi frá Svíþjóð sýnir nákvæmlega hvað ég á við: Á meðan málssókn dómsmálaráðherrans á hendur þremur landsbyltingarmönnum B&H fyrir að dreifa White Pride-tónlist fór fram í Helsingborg, brenndu rauðir íkveikjumenn hljóðver þjóðernissinnaðrar rokkhljómsveitar Ultima Thule í Nyköping. . Á meðan hægri hönd ZOG reynir að gera upptæka (og að lokum brenna) þjóðrækilega rokk geisladiskana, þá brennir vinstri höndin geisladiskinn strax niður! Hvað varð um listfrelsið? Hvernig dirfast þessir hræsnarar að stynja yfir **táknrænni** brennslu þriðja ríkisins á perverskum og undirröðurslegum bókmenntum á meðan þessir hálfgerðu lýðræðissinnar leyfa virkan eða aðgerðarlaus kúgun menningarfrelsis undir eigin stjórn? Hvers konar merki senda ZOG gerendurnir frá sér með slíkum aðgerðum? Það er hrein hvatning til að berjast gegn hryðjuverkum.

Ef það er ekki nóg, hvað með þetta: Þessi bölvun á raunverulegri evrópskri einingu, „gyðingdómur gyðinga“ bankamanna og embættismanna, heimsborgara og svikara, taka þátt í hysterískri herferð gegn Austurríki fyrir að nýta lýðræðislegan rétt sinn til að kjósa í ríkisstjórn landsins. sitt eigið val (ég veðja að ZOG sjái eftir því að Ostmark sé ekki hluti af Bundes þýska héraðinu þeirra núna!), en á sama tíma að samþykkja hvaða kommúnista, hliðholla kommúnista eða post-kommúnista í öðrum evrópskum ríkisstjórnunum og stunda margra milljarða apaviðskipti með stærsta einræði kommúnista frá upphafi, nefnilega Rauða Kína.

Eins og ég sagði er freistandi að daðra við hugmyndir um vopnaða andspyrnu, hryðjuverk skemmdarverka og ofbeldisfulla kollvarpi ZOG oksins. Og kúgandi valdhafar nútímans sem stunda margvísleg hryðjuverk sem ríkið hefur viðurkennt hafa enga sök á öðrum en sjálfum sér fyrir útrás svokallaðs „nasista“ gegn hryðjuverkum. Siðferðisleg ábyrgð hvílir eingöngu á þeim sem bæla réttindi annarra og ógna tilveru þess fólks. Látum það vera kristaltært.

Hins vegar er skynsamlegt að skilja þá fáu valkosti sem svokallað lýðræði býður okkur enn eftir? Persónulega finnst mér að við ættum að reyna að vinna innan kerfisins – innan skynseminnar. Það eru meginreglur og hugmyndir sem við erum fulltrúar fyrir sem aldrei er hægt að víkja, hvað sem stjórnin krefst af okkur. Og stundum eru ofbeldisverk, til varnar eða sem nauðsynlegar hefndaraðgerðir, óumflýjanleg. En við ættum að mínu mati að reyna að nýta þá möguleika sem núverandi lög gefa okkur í raun og veru.

Sumir eru á annarri skoðun. Þetta verður að virða frekar en að fordæma. Enginn á örugga uppskrift að sigri. Þvert á móti gæti uppreisnarmaðurinn bent á afrekaskrá NS/þjóðernissinnahreyfingarinnar eftir stríð sem sýnir að því er virðist endalaus röð af mistökum. En þeir sem kjósa að hætta bæði lífi sínu og samherja sinna og kannski jafnvel saklausa nærstadda bera mikla ábyrgð sem þeir ættu ekki að taka létt.

Án andlegrar þjálfunar og líkamlegrar hæfni mun þetta fólk ekki endast út hvíldardaginn, og þó að dást megi að hetjudáð þeirra og framtakssemi, getur þessi aðdáun aldrei bætt upp missi hugrakka félaga með holdgun eða gjaldþroti fyrir tilraunir sem voru til einskis.

Þessi bók er fyrst og fremst handbók fyrir stjórnmálastarf, skrifuð af og fyrir stuðningsmenn Blood & Honor. Það er ekki vettvangshandbók fyrir skæruhernað. Þeir siðarnefndu eru auðveldlega aðgengilegir úr flestum lífunarbúningum. Bækur um það efni eru allt frá handbókum bandaríska hersins til anarkista matreiðslubóka. Þess vegna ætla ég ekki að fara út í smáatriði um hernaðarlegar aðgerðir. Ég ætla bara að segja að það eru, jafnvel um þetta efni, nokkrir siðaskólar. Þú hefur þá sem trúa á tiltölulega nýja stefnu leiðtogalausrar **andspyrnu**, sem þýðir að litlar frumur örsmárs hóps þjóðlegra byltingarmanna (þar á meðal einn mann-aðgerðir) starfa sjálfstætt og ráðast á ZOG kerfið með **beinum aðgerðum** ofbeldis og/eða skemmdarverka.

Setningin var unnin af hinum þekktu bandaríska NS-uppreisnarmanni Louis Beam, sem lýsir henni á eftirfarandi hátt: „*Á hinn bóginn, það SÍÐASTA sem alríkissnúðarnir vilja, ef þeir hefðu eitthvað val í málinu, er þúsund mismunandi litlar draugafrumur sem eru á móti. Þeim. Það er auðvelt að sjá hvers vegna. Slíkt ástand er njósnamartröð fyrir ríkisstjórn sem ætlar sér að vita allt sem hún mögulega getur um þá sem eru á móti þeim. Sambandsríkin, sem geta safnað yfirgnæfandi styrk fjölda, mannafla, fjármagns, upplýsingaöflunar og getu á hverjum tíma, þurfa aðeins miðpunkt til að beina reiði sinni (þ.e. Waco). Stök skarpskyggni í skipulagi í píramíðastíl getur leitt til eyðileggingar heildarinnar. Þar sem leiðtogalaus mótspyrna gefur sambandsríkjunum ekkert eitt tækifæri til að eyðileggja verulegan hluta andspyrnunnar.*

Annar frægur bandarískur þjóðernisbyltingarmaður, félagi okkar John Metzger í WAR, hefur orðað þetta svona: „*Leiðtogalaus mótspyrna er flottur titill fyrir sjálfbyrjandi ofstækismenn sem hafa tileinkað sér hugmyndafræði kynþátta- og persónulegrar afkomu og búa sig undir að framkvæma hana með hvaða hætti sem er, þurfti markmiðið. Háþrúð samtök eru soun á tíma og peningum á þessu tímabili. Einstaklingurinn eða litla fruman hefur mikið vald í höndum þeirra. Þarf gyðingurinn endalaus fundi til að segja honum að nasistinn sé óvinurinn? Þarf úlfurinn félagsskírteini til að elta dádýrin? Var Unibomber með einkennisbúning eða veifaði fána? Leiðtogalaus mótspyrna er ekki lokaafurðin en hún er sú besta á þessum áfanga baráttunnar. Fólk gengur í félagahópa til að finna fyrir styrk hópsins. Ég segi, ef þú ert ekki sterkur, þá er enginn hópur sem getur gert þig það.*”

Aðrir líta á þetta sem bara óreiðukenndar og óhagkvæmar ögrun gegn hinni risastóru ZOG kraftvél. Þeir kjósa herlíkar aðgerðir í klassískum skæruliðastíl með miðlægum umsjónarmanni og ströngri forystu „gamla“ skólans. (Fyrir áhugaverða og þó ögrandi gagnrýni á Leaderless Resistance, sjá *Resistance* magazine, Winter 2000.)

Ég hef sjálfur fjallað um þetta í grein í *Blood & Honor Scandinavia* tímaritinu nr. 3 og komst að þeirri niðurstöðu að það eru bæði kostir og gallar á báðum hliðum röksemdarinnar (surprise, surprise). Svo virðist sem LE stillinn henti best fyrir land af stærð og hugarfari Bandaríkjanna. Ameríka hefur langa og rótgróna hefð fyrir árvekni aðgerðum sem varla er til í Evrópulöndum. Sérstaklega eru norrænu samfélögin mun smærri og þar með erfiðara að starfa í sem nafnlausu verkfallslíði. Það þýðir ekki að ekki hafi verið reynt að spilla samfélaginu með einstaklingsaðgerðum í skandinavísku löndunum. Rauðir hófu það í byrjun þessarar aldar og tóku upp hefðina aftur (þó á mun lúmskari hátt) á sjöunda og áttunda áratugnum. Í Noregi hafa verið nokkuð blóðugar tilraunir einmana NS-úlfa á áttunda og níunda áratugnum, en í Svíþjóð hafa þjóðbyltingarfélagar, sem enduðu að lokum í fangelsissamtökunum Aryan Brotherhood, framið nokkur hryðjuverk samkvæmt kenningum leiðtogalausrar mótstöðu. Þá var hið fræga mál um sænska leysimanninn svokallaða, sem skaut langa röð innflytjenda og drap einn þeirra. Og morðið á marxíska forsætisráðherranum Olof Palme í Svíþjóð gæti, eða ekki, verið fullkomið athöfn leiðtogalausrar andspyrnu.

En fyrir utan Palme morðið, sem gefur til kynna öflug samtök á bak við uppsögnina, hafa allir verið handteknir - hvort sem það eru rauðir, bláir eða brúnir aðgerðarsinnar. Það er líka hættu á að þjóðernissinnaðir leiðtogar ýti undir hugmyndina til að forðast ábyrgð, eða jafnvel það sem verra er, til að forðast að „skíta“ sínar hendur. Og það er rétt að sænska VAM (White Aryan Resistance) hrundi loksins vegna skipulagsleysis og tilhneigingar til leiðtogalausrar andspyrnu. Athafnir þeirra voru sjálfsprottgar og illa undirbúnar - of oft afleiðing af augnabliks „innblástur“ frekar en varkárri hernaðarstefnu einstakra manna.

Svo hvað er svarið? Það er - eins og oftast í lífinu - hvorki já né nei. Í sumum löndum er mjög mælt með leiðtogalausri andspyrnu. Í öðrum, eins og Þýskalandi, hefur það í gegnum einræðisofríki ZOG, orðið nauðsyn hins harða þjóðernissósíalista. (Rote Armee Fraktion er að breytast í Braune Armee Fraktion beint fyrir framan svekktu STASI foringja!) Í Skandinavíu - sérstaklega Svíþjóð og Danmörku - eru nú til vel skipulagðar NS-hreyfingar sem í raun og veru þekkja stigið. Þeir eru tilbúnir til að starfa löglega ef „lýðræði“ leyfir þeim. En þeir eru líka tilbúnir til að breyta *vinnubrögðum* sínum ef þess þyrfti. Eining þýðir styrkur og vel skipulögð hreyfing sterkra einstaklinga margfaldar þann styrk með fjölda meðlima.

Sumir félagar vinna hins vegar best einir og sér og aðgerðir þeirra eru þess eðlis að algjörar nafnleyndar er þörf og engin stofnun getur axlað ábyrgð án þess að yfirgefa réttarstöðu sína að eilífu. Í fyrra greindi *Washington Post* frá því að nafnlausu einfaramir sem mæta á fundi en ekki sem meðlimir, hlusta en láta ekki í sér heyra - og fara síðan í eigin undirróðurs- og ofbeldisverk, séu stærsta ógnin við samfélagið samkvæmt FBI. Þessa einmana hvítu úlfa verður að virða og láta í friði til að elta verstu óvini kynþáttar okkar. Þeir búast við engum stuðningi og aðstoð en þeir eiga skilið viðurkenningu og skilning.

Hvor leiðin **sem þú** velur er á endanum undir engum öðrum en þér sjálfum komið. Hins vegar, hvort sem þú vinnur í samtökum öxl við öxl með félaga þínum í NS, eða þú ferð myrka og einmana veg einstakra baráttu gegn hryðjuverkum, ættir þú að leggja alla þína orku, allt hjarta þitt og allan heilann í gjörðir þínar!

5. kafli: AÐGERÐARINN

Líf þitt sem þjóðernisaktivisti er nokkuð eins og ferðalagið í kringum þessi borðspil forðum. Þegar þú hoppar frá einum reit til annars þarftu oft að velja kort sem annað hvort tekur þig aftur á upphafsstaðinn, gerir þér kleift að borga peninga, segir þér að bíða út, setur þig í fangelsi, eða - jákvæða hliðin - gefur þú annað tækifæri til að kasta teningunum, gerir þér kleift að hoppa á undan eða verðlaunar þig á annan hátt. Þetta er ferðalag margs konar hættur og færri verðlauna sem að lokum tekur þig á endastöðina - sem sigurvegari eða, þegar margir leikmenn taka þátt, líklegri til að tapa. Spennan er í leiknum, en að vinna er samt allur tilgangur starfseminnar.

Nú, satt að segja, í leik lífsins eru verðlaunin færri og mun fleiri en hætturnar og bakslögin. Að láta eins og annað væri ekki bara rangt heldur líka tilgangslaust. Við þurfum ekki leikmenn sem geta ekki tekið áhættuna og sætt sig við líkurnar. Líkurnar á að vinna eru líka miklu minni. Á hinn bóginn er það ekki stórmál að tapa borðspilinu, á meðan tap í baráttunni um völd jafngildir hvorki meira né minna en stórslysi þar sem enginn kemur í öðru sæti og þar sem jafnvel hinn svokallaði sigurvegari tapar á endanum. Líf á jörðu án siðmenntunar, framtakssemi og stöðugleika áhrifa aríska mannsins er ekkert annað en algjör hörmung.

Þú munt finna alls kyns hindranir þegar þú tekur þátt í hvítum rasískum stjórnmálum. Og stærsta ógnin við pólitískan „feril“ verðandi aðgerðasinna er hvorki Reds né ZOG. Skilvirkustu hlutleysingarnar eru að finna innan eigin yfirráðasvæðis: foreldra, eiginkonu/eiginmaður, strákur/kæra, kennarar, yfirmaður, vinnufélagar og svo framvegis. Eitt verður að vera kristaltært hverjum þeim sem vill taka þátt í baráttu okkar. Þú munt aldrei aftur lifa fullkomlega „venjulegu“ lífi og því meira sem þú tekur þátt í málstað okkar, því minna eðlilegt verður það. Það er ekki þar með sagt að Líf þitt verði „óeðlilegt“.

Þú verður bara að kveðja fullt af venjulegum starfsmöguleikum, þessum þrettán og tylft „vinum“, stráknum eða kærustunni sem elska þig kannski meira fyrir það sem hann eða hún vill frá þér en hver þú ert í raun og veru, og auðvitað virðingu sem foreldrar þínir eða maki þrá og kennarar þínir búa þig undir. Þú getur ekki búist við öruggu lífi í borgaralegri merkingu orðsins. En þú munt lifa núverandi lífi og enn mikilvægara: þroskandi!

Þetta er sorgleg staðreynd, og sérstaklega erfitt fyrir okkur sem trúum á gildi fjölskyldulífsins og sjáum mikilvægi reglu og aga, en þú verður einfaldlega að hunsa öll vel meint ráð frá þínum nánustu um að forðast þátttöku þjóðernissinna. Ef þú gerir það ekki, þá þori ég að fullyrða að hvatning þín hafi aldrei verið eins sterk og þú myndir aldrei taka þrýstingi baráttunnar framundan, hvort sem er. Margir foreldrar hóta alls kyns hefndum og í sumum tilfellum jafnvel algjörrí höfnun. Aðallega er þetta upprunið í raunverulegri umhyggju þeirra fyrir þér og verður ekkert annað en örvæntingarfullar heldur tómar hótanir. Í þeim fáu tilfellum sem í raun er algjört hlé tel ég að það stafi af umhyggju fjölskyldunnar fyrir sjálfri sér sem almennum þegnum frekar en umhyggju fyrir villulausum og óstýrilátum syni eða dóttur. Hvað varðar stráka og kærustur og eiginmenn og eiginkonur, þá ættu þau að elska þig fyrir hver þú ert, ekki eins og þú ert. Góð ráð: deiti og giftist manneskju sem deilir skoðunum þínum. Samband er stundum nógu erfitt án pólitískra deilna. Af reynslu vita öldungar hreyfingarinnar okkar að pólitískt blandað hjónaband endar að mestu leyti með harmleik og sorg - eftir margra ára skaðlegar málamiðlanir frá báðum hliðum.

Þegar kemur að pólitískum óvinum okkar hafa þeir engin raunveruleg rök gegn okkur. Auðvitað geta þeir þá snúið sér að líkamlegu ofbeldi, en að mestu leyti nægir það til að setja óttatilfinningu í andstæðinga sína. Margir félagar, sem lifað hafa af þrýsting frá ástvinum sínum, hrynja úr þessum lamandi ótta þegar blöðin birta nöfn þeirra og – Guð forði okkur frá – myndir í tengslum við endalausa strengi „nasista“ fjölmiðla. Og hvað? Hvað getur gerst? Jæja, í sumum tilfellum er tvöföldu lífi þeirra lokið og leyndarmál þeirra hafa verið opinberuð. Þarna fer stéttarfélagsaðildin, farnir eru yfirborðskenndir, sumir fávitar gefa þér illt auga. Aftur segi ég: hvað svo? Allt í lagi, það er hættu á að þú missir vinnuna þína. En ekki bara ganga í burtu frá því; berjast á móti og fáðu góðan lögfræðing til að útvega þér feita bótaávisun. Þú hefur enn nokkur réttindi, og þó ZOG ráði, þá verður það samt að hlíta lögum sem eiga uppruna sinn í arískum hugmyndum um réttlæti. Vertu hugrakkur og hagaðu þér eins og þessi hvíti maður sem þú segist vera fulltrúi fyrir! Aldrei skríða og aldrei láta þá þræða réttindi þín án baráttu. Fólk dást almennt að hugrekki og ber virðingu fyrir manni með prinsipp. Rétt eins og óvinir okkar óttast slíka eiginleika. Hverjar sem pólitískar skoðanir þínar eru, muntu komast að því að til lengri tíma litið ertu aðallega dæmdur af persónulegri hegðun þinni. Með heiðarleika og heiður, velsæmi og óttaleysi munt þú sigrast á neikvæðustu áhrifum hvers kyns fjölmiðla.

Í Svíþjóð beittu sameinaðir ZOG fjölmiðlar óvenjulegar leiðir til að, með orðum sínum, „stöðva vaxandi flóð fasistaofbeldis“.

Afhjúpun 62 fremstu þjóðernissinna í Svíþjóð af fjórum stærstu dagblöðunum átti að brjóta niður þjóðernissósíalisma þar í landi. Þvert á móti virkaði það sem heilbriggt hreinsunarferli, síaði burt veikburða og hugleysingja, og skildi eftir óbrjótandi harðlínumenn sem misstu hvers kyns „virðingu“ eða starf gaf þeim aðeins meiri hvatningu og tíma til að taka þátt í pólitískri baráttu. Þrátt fyrir að ég telji að megintilgangur þessarar fjölmiðlaherferðar hafi verið að græða peninga á forvitni almennings, þá voru allar raunverulegar vonir sem fjölmiðlamúlarnir höfðu um að þjóna „and-fasisma“ niðurbrotar vegna raunverulegrar niðurstöðu hinna tugi eða svo greina um geimveruhysteríu. . Reyndar ættu öll lönd að upplifa það sem gerðist á síðum ZOG blaðanna í Svíþjóð. Þar með myndi NS hreyfingin ekki lengur mengast af óhreinum þáttum sem af persónulegum ástæðum halda aftur af Hreyfingunni og/eða lengra á eftir myndu valda baráttu okkar vandræði eða beinlínis skaða. Martröð þjófnaðarmanna og gróðamanna, pissulistamanna og poppstjarna væri blessun Hreyfingarinnar okkar!

Auðvitað er líka grunnóttinn við ofbeldi sem margir þurfa að læra að sigrast á. Það er engin skömm í þessu.

Flestir – jafnvel í hópi okkar – eru ekki viðkvæmir fyrir ofbeldi og reyndar ekki einu sinni vanir því. Persóna þeirra getur verið ofbeldislaus en í eðli sínu hafa allir heilbrigðir menn eðlishvöt fyrir ofbeldi. Það kann að koma hraðar upp hjá ákveðnum einstaklingum sem og kynþáttum, en sérhver erfðafræðilega heilvita einstaklingur mun bregðast ofbeldi þegar líf hans eða hennar er í húfi. Jafnvel högværustu verur náttúrunnar breytast í ofbeldi þegar þeim er ýtt út í horn.

Hér getur vitsmunafærðei lítið gert nema kannski að benda á hugmyndafræðileg rök fyrir ofbeldi við ákveðnar aðstæður. Maður verður bara að sigrast á óttanum með því að þjálfa og æfa. Og það þýðir að taka þátt í athöfnum sem gætu endað í kröftugum árekstrum. Hér er fullur stuðningur vopnahléisdagsins og náinn félagsskapur samherjanna algjörlega nauðsynlegur. Við höfum öll einu sinni verið „nýliði“ og það er undir harðsvíruðum félögum komið að sjá að það endi ekki þar. Ég held að mjög fáir einstaklingar venji sig á ofbeldishlið stjórnmálanna en þú ættir að reyna að læra að lifa með henni. Vegna þess að í okkar aðstæðum er það í raun sorgleg staðreynd lífsins. Ég er ekki heldur að segja að allir flokkar okkar ættu að vera sendir út á vígvöll götusýninga og göngur. Við verðum að gera okkur grein fyrir því að sumt fólk virkar bara ekki vel við slíkar aðstæður og auðvitað er öryggisþátturinn til staðar. Það erum við sem getum áorkað miklu meira í skjóli nafnleyndar.

Þetta er ekki auðveld leið fyrir alla til að forðast vandræði. Það varðar þá sem eru í viðkvæmum störfum og stöðum sem eru eign hreyfingarinnar, eins og lögfræðinga, dómara, lögreglumenn, yfirmenn, bankamenn, blaðamenn o.s.frv. sem og leyniþjónustumenn auðvitað. Þetta var um árábil erfiður hagsmunaaðrekstrar innan Hreyfingarinnar. Leiðtogarnir áttu erfitt með að sætta sig við að sumir félagar vildu frekar einbeita sér að menntun sinni og/eða starfsferli frekar en að taka þátt í stórbrotnum pólitískum glæfrabragði. Of oft var kallað eftir þessari efasemdir um hvatir. Þegar NS tilvonandi fann sér flotta stöðu í lífinu hvarf hann eða hún fljótt úr auglýsni. Eins og vinur minn orðaði það kaldhæðnislega: "Þú sérð aldrei neinn með Porsche bíl í hreyfingunni!" Samt halda jafnvel sumir af þessum augljósu hættir að halda fast við innri trú sína, jafnvel þó þeir þegi svo rólega um það. Með öðrum orðum, þeir eru sofandi eign fyrir málstaðinn. Það er Hreyfingarinnar að sannfæra þá um að það sé bæði í þágu þeirra og okkar að þeir á einhvern hátt nýtist sjálfum sér. Tengiliðir á háum stöðum eru aldrei rangir og í okkar hringjum er slíkt varla til að segja það. Við þurfum því að rækta þær eins vel og við getum. Jafnvel betra er þegar Hreyfingin getur frá upphafi fylgst með mennta- og starfsferli stuðningsmanns síns. Ég veit að þetta er viðkvæmt og oft tilgangslaut starf þar sem hættan á bilun - annaðhvort vegna útsetningar eða brottfalls - er mikil. En umbunin í vel heppnuðum málum eru þá meiri. Við þurfum tengiliði í lögreglu og réttarkerfi af augljósum ástæðum, við þurfum farsæla kaupsýslumenn til að styðja okkur fjárhagslega, við þurfum innanhússambönd við fjölmiðla til að kynna mál okkar betur, við þurfum félaga með hermenntun til að geta hugsanlega vopnuð átök í framtíðinni og svo framvegis. En samt þurfum við gamla góða, hefðbundna pólitíska hermenninn. Án hans eða hennar er allt annað soun á orku. Þessi flokkur félaga mun alltaf vera ráðríkur og því meginmarkmið þessarar vettvangshandbókar.

Það er ekki tilgangur þessa kafla að segja þér nákvæmlega hvað þú átt að gera. Það fer eingöngu eftir eigin getu og óskum. Það sem hins vegar er krafist af þér er að þú leggir alla þína krafta, orku og færni í þátttöku þína.

Við höfum ekki lengur not fyrir áhugamenn, stjórnmálamenn í hlutastarfi og helgarstríðsmenn. Svona fólk hefur verið byrði Hreyfingarinnar allt of lengi. En þar sem þú ert handbók fyrir B&H og NS aðgerðasinnann, þá er það bara viðeigandi að við gefum þér nokkrar leiðbeiningar um hinar ýmsu tegundir starfsemi sem þú getur valið úr.

Ef ekki er næmni iðju þinnar til að hindra, þá ættirðu að skipuleggja þig! Og jafnvel þótt starf þitt banni þér, ættir þú að vera í varkæru en stöðugu sambandi við hreyfinguna. Ein skilvirk en leynileg leið til að gera það er í gegnum margar NS/WP/B&H vefsíður. En almennt verður þú að vera skipulagður. Það er svo fjölbreytt samtök og aktivistastig að þú hefur meira en nóg af valkostum til að velja úr.

Innan Blood & Honor hreyfingarinnar er forystan ekki svo ströng og skipulagsformin miklu lausari en flestir aðrir NS hópar. Þetta þýðir hins vegar ekki stjórnsleysi eða að ekkert sé krafist af þér. Þvert á móti treystir B&H sérstaklega á persónulegt frumkvæði sem byggir á staðfastri sannfæringu þjóðernissósíalista. Þar sem ég er ungleg stofnun með tónlistarsenuna sem helsta aðráttarafl og ríkjandi áróðurstæki, geri ég mér vel grein fyrir mörgum áhættuþáttum. Áfengi, stjórnuhímininn og gróði eru helstu tálbeitar sem hafa eyðilaggt allt of marga hugsanlega góða þjóðernissinna.

Áfengi konungur hefur alltaf verið velkominn og heiðursgestur í okkar hringjum - frá árdaga hinna grófu og röggssamu þýsku SA-manna til hörundshóps nútímans. Og að það sé fyrirbæri sem takmarkast við grunnstig Hreyfingarinnar, er einfaldlega goðsögn. Úrvalshermenn SS sem og flokksleiðtogar hafa verið undir áhrifum áfengis. Adolf Hitler var ofurgestgjafi. Hann var líka grænmetisæta. En *der Führer* var einstakur og ég er ekki einn af þeim sem eru á móti áfengi sem meginreglu. Stöðugur þrýstingur á herra okkar þarf öryggisventil og fyrir marga er áfengi einfaldlega leið til nauðsynlegrar slökunar. Auðvitað getur of mikið verið bölvun, en ég hef líka séð fólk sem af sérkennilegum hugmyndafræðilegum ástæðum forðast áfengi algerlega í lengri tíma, fá aðeins taugaáfall sem veldur miklu meira persónulegu og pólitísku tjóni en venjuleg áfengisneysla. hefði leitt til. Við skulum bara vera sammála um þetta: Ef þú ákveður að neyta áfengs drykkjar, þá er tími og staður – og takmörk.

Þeir segja að allt sé afstætt. Stardom er það svo sannarlega. Því miður erum við ekki svo mörg í kringum þig, en samt hefur þú þrá eftir frægð og frama, jafnvel meðal takmarkaðan fjölda rokk'n'rollers okkar. Undanfarið hafa samtök sem þar til nýlega samþykkt háaloft og kröfur ákveðinna „stjarna“ hreinsað til í vettvangi þeirra og bundið enda á hroka og ósanngjörnar kröfur um kóngafólk. Hins vegar rekur ákafa sumra þjóðernissinnaðra(?) plötufyrirtækja með tilbúið fé í feittum höndum til að fá WP rokkstjörnurnar á merkimiðann, oft sjálfsvirðingu og peningakröfur listamannanna úr hófi og hækkar. Í loftinu. Ef þú ert WP listamaður, vinsamlega mundu að tilgangur starfsemi þinnar er að koma á framfæri boðskap okkar um hvíta kynþáttþjóðernishyggju, að skemmta og hvetja okkar eigið fólk og safna fé fyrir hreyfinguna. Ef þú ert í því fyrir peningana, þá legg ég til að þú prófir almenna strauminn og sjáir hversu langt það tekur þig áður en þú drukkarnar í heimspólitískum holræsum þeirra af krömdum blekkingum og draumum. Ef þú ert í því fyrir frægðina ættir þú að vita að áhorfendur þínir kunna að meta þig fyrir boðskapinn sem þú kemur með og gleðina sem þú gefur þeim sem þjóðernissósíalistar. Auðvitað ættir þú - ef mögulegt er - að fá bætur fyrir tíma þinn og fyrirhöfn, en rétt eins og aðrir gera það sem þeir eru góðir í í þágu okkar málstaðs geturðu bara ekki búist við sérstakri VIP meðferð. Ian Stuart gerði meira fyrir hreyfingu okkar en flestir og örugglega meira en nokkur annar hvítur rokkari. Hann hafði aldrei hrokafullt viðhorf, hann varð aldrei ríkur fjárhagslega af ómetanlegu starfi sínu. Þarna er átrúnaðargoðið þitt, ekki Elvis Presley eða Rolling Stones!

Þegar þú trúir sannarlega á málstaðinn sem þú syngur um eða spilar fyrir, þá ætti ánægjan að ná til „fjöldans“ okkar og hvetja hann til að halda áfram að vera mesta verðlaunin í sjálfu sér. Og það eru sem betur fer margir listamenn í dag sem skilja þetta. Þeir eru þreyttir á primadónnu háaloftinu og gróðafíkninni sem kom upp á yfirborðið eftir hörmulegt dauða Ian. Nú spila þeir aftur! Textar þeirra eru ósveigjanlegir, val á merki er pólitískt og kröfur þeirra eru virðing og stuðningur frekar en gull og glimmer.

Auðvitað hætta þeir líka á ofsóknum ZOG - eins og við öll. En hvers vegna ættu þeir að skipta meira máli en við hin? Sem White Power listamaður gerir þú frábært starf fyrir hreyfinguna, þú færð að ferðast um hvíta heiminn, hittir innblásna og þakkláta áhorfendur og deilir gleði og eldmóði vopnabræðra þinna. Hvers vegna einhver myndi hætta á að fyrir fjárhagslegan ávinning og aumkunarverðan persónulegan „stjórnuheim“ eða gefa það upp vegna ástæðulauss ótta, er mér óskiljanlegt. Og ég er viss um að það sama á við um þig líka, félagi lesandi! Svo ef þú hefur hæfileika og boðskap, gríptu hljóðnemann, gítarinn eða trommustangirnar og byrjaðu að dreifa hljóðinu af White Pride and Power. Fyrir sakir þinnar eigin ánægju, já; en enn frekar vegna þjóðarbyltingarinnar og framtíðar aríska kynstofns okkar.

Svo erum við með tónlistarmenn Hreyfingarinnar. Það er auðvelt líf ef þú útilokar pólitíkina frá hvata þinni. En þá - að eigin vali - þú getur í raun ekki búist við því að vera samþykkt af okkur. Þvert á móti ætti að líta á þig sem sníkjudýrið sem þú ert og meðhöndla eins og einn líka. Nú efast ég um að einhver af þessum skuggalegu persónum gefi sér tíma til að lesa þessa bók (þó Wotan veit hvort þeir setja hana ekki í glanssöluskrána sína!), og ég get fullvissað alla um að hún er ekki skrifuð fyrir kapítalísku innfiltrana. Hreyfingar okkar. Frekar er það – meðal margra annarra hluta – ætlað sem viðvörn gegn þessum og öllum öðrum sem veikja málstað okkar fyrir smáhagsmunagæslu.

Það er ekki þar með sagt að allir þeir sem fást við framleiðslu, dreifingu og sölu á White Power rokki séu skúrkar og þjófar. Margir líta á framleiðsluferlið og sölustaði sem frábærar leiðir til að afla fjár til Hreyfingarinnar. Aðrir, þó þeir séu knúnir áfram af einkaframtaki, hjálpa okkur með framlögum bæði af tónlist og peningum. Okkur vantar fagfólk á meðal okkar, líka á sviði viðskipta. Ef þú hefur slíka hæfileika, ættir þú annað hvort að hafa samband við þau plötufyrirtæki sem þegar eru til (helst eigin hreyfingarinnar), eða þú ættir að hefja varlega þína eigin dreifingu á WP-vörum meðal félaga þinna á staðnum - og taka það svo þaðan. Ég þekki nokkra sem af þessari höflegu starfsemi hafa byggt upp fyrirtæki um allan heim. Gakktu úr skugga um að hjarta þitt og sannfæring, ekki græðgi og gróði, séu ráðandi drifkraftar.

Þar sem ég veit hversu mikilvægur WP-tónlistariðnaðurinn er orðinn almennt fyrir NS-senuna, langar mig að dvelja aðeins við raunverulegan rekstur „þáttarins“. Eins og ég hef bent á áðan, er hópurinn okkar - til góðs og ills - ekki blessaður með marga viðskiptahæfileika. Samt þarf að minnsta kosti að reyna að reka sölustaðina á viðskiptalegan hátt. Of augljós áhugamennska skilur perluhlið gróðans opið fyrir Shylocks og shysters. Ef þú rekur póstpöntunaraðgerð ættir þú að einbeita þér að því starfi, sem gerir það að reglu að þjóna viðskiptavinum þínum. Þetta kann að virðast óþarfi að benda á og í flestum atvinnurekstri væri það sjálfsgjörð hlutur. Hins vegar erum við byrðar af skorti á mannafla sem og skemmdarverkum frá ZOG í öllum myndum og tísku – frá ritskoðunarlögum til árása og póstrána. Skammastu sín fyrir þá viðskiptavini sem eru fáfróðir eða áhugalausir um þetta og gera óeðlilegar þjónustukröfur eða dreifa ósanngjörnum gagnrýni. En skömm á þá viðskiptastjóra sem hunsa þessar staðreyndir líka. Ef þú rekur sölustarfsemi er það ekki áhugamál. Það gæti skapað háar upphæðir af peningum, fé sem stafar af vösum pólitískra hermanna okkar og – að minnsta kosti að hluta – mun (eða ætti!) fara í rekstur hreyfingarinnar, fjármuni sem vekja reiði og aðgerðir ZOG. Með öðrum orðum, það krefst fullrar athygli þinnar. Þegar þú sendir út söluvörulista skaltu reyna að halda því sem þú býður á lager. Þegar þú færð pantanir skaltu reyna að afgreiða þær eins hratt og þú getur. (Það virðist enginn endir vera á afsökunum sem notaðar eru til að útskýra leti í þessu máli.

Sameiginlegt þeim öllum er að þeir eru bara það: afsakanir, afsakanir og ekkert meira!) Geymdu almennilegar en öruggar skrár og bækur og varaðu þig á því að harði diskurinn í tölvunni þinni er örugglega ekki góður staður til að geyma þær.

Notaðu forgangspóst! Það sem virðist vera meðfæddur meinsemd meðal of margra þjóðernissinna hægir á aðgerðum okkar. Og skráðu mikilvæg bréf og verðmæta böggla. Þá ertu allavega með kvittun ef ZOG umboðsmenn reyna að ræna sendingunum þínum. Vertu varkár með endursendingarföng sem eru of auðþekkanleg - sérstaklega ef þú sendir NS vörur til landa eins og Þýskalands (þar sem jafnvel leynileg kvittunarföng geta verið nauðsynleg). Ef efnið er mjög umdeilt eða ekki of dýrmætt skaltu sleppa upplýsingum um sendanda alfarið.

Síðast en örugglega ekki síst: Haltu viðskiptalegu viðhorfi til peninganna sem koma inn. Það er ekki þitt sem að eyða peningum, heldur er það ekki bara til að vera beint í eitthvað allt annað verkefni - sama hversu verðskuldað það er. Þegar nauðsynlegum kostnaði hefur verið mætt – þar á meðal laun – notaðu fjármagnið til að endurfjárfesta, annað hvort í vörum eða vélum sem gera starfsemi þína óháðari fyrirtækjum sem ekki eru NS.

Við höfum eytt miklu plássi á steinkaflanum. Þetta þýðir ekki neina sérstaka ósk þessa höfundar. Það þýðir aðeins að það tákna stóran hluta af starfsemi NS og þjóðernissinna í dag og sérstaklega Blood & Honour, hvort sem þér líkar það eða verr. Þess vegna er mikilvægt að tryggja réttan gang þessara ríkjandi áróðursvéla.

Flest ykkar munu hins vegar aðeins hafa útlægt samband við WP tónlistarsenuna. Þú kaupir og hlustar á geisladiska og sækir kannski einhverja tónleika, það er allt og sumt. Og jafnvel það er engin skylda. Þú þarft ekki að hafa gaman af rokktonlist eða líta út eins og hörundshaus til að vera hluti af NS samfélaginu okkar. Það eru skoðanir þínar og vilji til að vinna og fórna fyrir þessar skoðanir sem skipta máli.

Sem stuðningsmaður B&H og/eða meðlimur í NS samtökum eða þjóðernisflokki ættir þú að gera þér grein fyrir því að þessir dagar þegar allir voru samþykktir og allt þolað bara til að halda uppi félagatölum, eru liðin - að minnsta kosti í þjóðernissósíalískum umhverfi. Ætlast er til að þú hagir þér eins og þú prédikar og lifir eins og þú lærir. Mundu að við höfum stöðugt kastljós fjandsamlegrar pressu á okkur og bláklæddu strákarnir fylgjast með öllu okkar athöfnum. Þetta er engin afsökun fyrir aðgerðaleysi, aðeins áminning um að þú ættir að nota heilann og innyflin. Ef þú ert leiðandi, vel þekkt persóna innan hreyfingarinnar, eru þessar leiðbeiningar náttúrulega enn mikilvægari.

Ég geri mér fulla grein fyrir því að það geta komið upp aðstæður þar sem bara verður að hunsa lög ZOG. Í slíkum tilfellum ætti að reyna að stofna ekki öllum hópnum í hættu. Aðeins þeir sem hafa langa reynslu og erfiðasta sálarlífið ættu að taka að sér slík verkefni. Og hér erum við auðvitað ekki að ræða tilviljunarkenndar árásir á innflytjendur eða tilgangslaust fótboltaofbeldi.

Slíkar aðgerðir eru algjörlega gagnkvæmar. Einbeittu þér frekar að pólitískum óvinum okkar. Hversu margir hugsanlega góðir félagar eru ekki að rotna í fangelsi og eyða lífi sínu í tilgangslaus ofbeldisverk sem beinast að skotmörkum sem hafa ekkert pólitískt gildi? Og ef þú ert svokallaður hooligan, þá spyr ég þig: Ertu tilbúinn að taka sömu áhættu af líkamlegum átökum á pólitískum sýningum og á fótboltasalnum? Jafnvel þótt svarið sé já, hvet ég þig til að hafa forgangsroðun þína á hreinu. Hooliganism er í besta falli hrottalegt form líkamlegrar og andlegrar bardagaæfingar. Í versta falli er þetta smækkuð útgáfa af blóðugum bróðurstríðum fyrri daga, þar sem aðdáendur hvítra berjast hver við annan um eitthvert lið sem er líklega stjórnað af sionista peningamönnum og er líklegt til að nota og kynna litaða leikmenn.

Það er líka innri ógn sem við verðum að takast á við. Þetta er ekki spurning um fjandsamlega íferð, þó að það sé oft besta vopn óvinarins þegar þeim tekst að komast inn í hreyfingu okkar. Þetta er krabbamein sem étur samtökin að innan og hefur verið aðalorsök falls margra stórra þjóðernisflokka. Ég er að hugsa um hinn hrikalega slúðursaga sem hefur fylgt hreyfingu okkar í áratugi. Nærgætin hvísl fyrir aftan bak ættjarðarbræðra, ástæðulausar sögusagnir bárust glaðlega, illvigar ásakanir sem aldrei ná upp fyrir kjallarastigið.

Eru þjóðernissinnar hættara við slíku kjaftæði og þrætu? Það er erfitt að segja, en umhverfið er klárlega gróðrarstía fyrir alls kyns orðrómsútbreiðslu og slúðurgræðslu: Lokaður hópur fólks undir stöðugri þrýstingi og árásum, breiðari hópur fólks sem stundar mun meira djamm en flokksstarf og sem útskýra skort á eldmóði og aktívisma með aðgerðalausni slúðri dulbúið sem „uppbyggileg gagnrýni“. Og svo er það auðvitað hin sigilda og sífellt sýnileg öfund þeirra sem eru farsælir í verkefnum sínum og öfund þeirra sem hafa meiri pólitísk áhrif.

Þetta er drápsjúkdómur alveg jafn duglegur og hræðslugallinn. Ég hef kynnst þessu alveg frá upphafi pólitískrar þátttöku minnar (ég byrjaði ungur og hef verið til í nokkurn tíma...) og ég hef fundið það alls staðar þar sem ég hef verið (og ég hef verið næstum út um allan NS stað...). Það heldur enn áfram og heldur áfram, rekur gott fólk frá okkur og eitrar huga bæði flokksslúðursins og hlustenda hans. Vissulega þrífst svona andleg vampírismi á áföllum og erfiðum tímum. En þegar framfarir hafa náðst breytist hún fljótt úr grimmilegri „gagnrýni“ í öfundsverða valdabaráttu.

Þó að það virðist sem engin vinningsstaða er þetta bara eitthvað sem við getum ekki lifað við lengur. Þessari sjálfsvígsstarfsemi varð að uppræta frá okkar á meðal. Ég hvet þig til að hætta að hlusta á þessar hneykslissögur um óskilgreindar ásakanir á hendur félögum þínum og bregðast við bakstungum leiðtoga þinna. Segðu þessum hatursmönnum að leggja fram sönnun fyrir ásökunum sínum eða viðra óánægju sína beint til þeirra sem ráða. Þú veist að allt annað er ekki bara örugglega ó-árískt heldur líka hreint skemmdarverk og svik gegn hreyfingunni. Það er aðeins ein lækning gegn því, og það er hámarksskammtur af hollustu og heiður. Erum við pólitískir hermenn í anda hinna goðsagnakenndu SS-hersveita, eða erum við tíkur, að sóa tíma okkar og eyðileggja okkar eigin samtök með slúðri austurlenskra basaranna?

Mér þykir það leitt ef ég gæti hafa dregið upp dökka og dapurlega mynd af lífinu í NS-hreyfingunni. Tilgangur þessarar bókar er að vera vettvangshandbók að leiðbeina þér í átt að skilvirkri þátttöku, en einnig að kenna þér hvernig á að forðast vandamál og takast á við hættur. Ég hef tilheyrt þjóðernishreyfingunni í um 75% af lífi mínu og sé ekki eftir þátttöku minni. Hins vegar vildi ég að ég hefði gert suma hluti öðruvísi – bæði vegna sjálfs míns og framfara málstaðs okkar. Mikið gaman og spenna hef ég haft og mér finnst satt að segja að ég hafi unnið gagnlegt starf fyrir okkar hönd. En ég verð að viðurkenna að miklum tíma fór líka í kjánaleg verkefni og heimskulegt fólk. Ég vil ekki að þú gerir sömu mistökin. Ef ég hefði átt svona bók í pólitískri æsku hefði ég kannski getað haldið mér frá mörgum vandamálum og einbeitt mér meira að hlutum sem raunverulega skipta máli. Þá munu að minnsta kosti mistök mín hafa einhver jákvæð áhrif, sem verða lexía fyrir þá sem nú standa á þröskuldi virkrar pólitískrar baráttu.

Blaðamaður spurði mig nýlega hvort mér liði ekki illa vegna allrar áreitni og vandamála sem stafa af pólitískri þátttöku minni. Ég svaraði því til að að afneita eigin skoðunum, bregðast ekki við þegar allt fer úrskeiðis, láta menningu mína afbakast og fólkinu mínu útrýmt án þess að lyfta upp fingri, það myndi láta mér líða **verr** en af öllu sem óvinir okkar geta kastað í mig. Ég treysti því að þér líði eins.

Það getur ekki verið meiri ánægja í lífinu en að vita að þú hefur svarað kalli forfeðra þinna og barist fyrir því að bjarga framtíð þjóðar þinnar. Þrátt fyrir vaxandi flóð heimsborgarhryðjuverka, koma fleiri og fleiri Aríar upp og berjast á móti. Með því að taka þátt í baráttu þeirra verður líf þitt innihaldsríkt í orðsins dýpstu merkingu. Og þú deilir verkefni og örlögum með öðrum hvítum stríðsmönnum þínum - samfélagi félaga og sameiginlegs tilgangs í lífinu: lifun og velmegun aríska kynstofns okkar. Slík þátttaka er langt frá því að vera sorgleg og drungaleg; þvert á móti er þetta gleðileg og dýrðleg barátta sem háð er af skínandi riddaraveldi vors heilaga blóðs.

6. kafli: FRAMTÍÐIN

Í bók minni „*Blood & Honour: The Way Forward*“ fjallaði ég almennt um framtíð baráttu okkar og komst að þeirri niðurstöðu að við eigum möguleika á árangri. En það mun taka allt sem við höfum af bæði þörnum og gáfum, blessun fornra guða okkar og þessi afgerandi hluti af hreinni heppni!

Í þessari bók hef ég reynt að gefa áþreifanlegri ráðleggingar um hvernig eigi að fara að því að draga úr ósjálfstæði á gamla Wotan og kanínufótum og komast áfram með eigin auðlindum. Samt er engin leið til að einangra baráttu okkar frá raunveruleika heims pólitíkur og valdakerfi. Í framtíðinni munum við neyðast ekki aðeins til að starfa á alþjóðlegum mælikvarða, heldur einnig til að mynda alveg ný bandalög og velja djarfar nýjar aðferðir og aðferðir. Heilinn er mikilvægari en nokkru sinni fyrr, en samt er ekki hægt að komast framhjá þörfinni fyrir gamla góða vinnu og hugrekki.

Við lifum á tímum mikilla breytinga, flestar til hins verra. Hins vegar eru nokkur merki um viðbrögð gegn New World Order of Zion. Ég geri mér fulla grein fyrir þeirri staðreynd að herra Jörg Haider frá Austurríki er ódýr bragðarefur, en það er samt staðreynd að það er afstaða hans gegn alþjóðahyggju, herferð sem er hlynnt austurrísku og að minnsta kosti stundum samúðarfull ummæli hans um þjóðernissósíalisma sem sigrðu. honum samúð fólks Adolfs Hitlers, frekar en aumkunarverðar afsakanir hans til að þóknast hinu svokallaða heimssamfélagi. Sömuleiðis höfum við Vladimir Sjirínovski í Rússlandi. Já, ég veit að bakgrunnur hans er vafasamur og ég veit að rússnesk heimsvaldastefna hans ber hann of oft á brott. En aftur, það er róttæk og kynþáttþjóðernishyggja hans sem heldur honum í dýmuni – þrátt fyrir pólitískan dauðadóm hans sem svo oft hefur verið boðaður af sionistafjölmöldum. Svipuð dæmi um stjórnarandstöðu eða að minnsta kosti pólitískt áhrifamikla andstöðu við zionisku heimsregluna er að finna í Serbíu, í Slóvakíu og í Hvíta Rússlandi.

Því miður eru nokkur alvarleg áföll líka. Dauði Tudjman forseta í Króatíu opnaði þetta land fyrir zionista sölumenn Nýju heimsreglunnar og faglegur tækifærissinni var fljótt kjörinn á loforðum um blessanir ESB og sór eið undir eftirliti villandi tékknesku gyðingunnar frú Albright. Og í Serbíu voru vígamaðurinn Arkan og utanríkisráðherra Serbíu skotnir til bana af falinni hendi pólitísku glæpasamtaka. Sanngjarn ágiskun og nokkuð opinber ásökun frá Serbíu er sú að vesturblokkin haldi útrýmingarstríði sínu á götum serbneskra borga.

Auðvitað var það að missa vöggju Serbíu, Kosovo, í hendur albanska-múslimskra heimsvaldamanna, pólitískur ósigur af hörmulegum hlutföllum. Hins vegar, sú staðreynd að stríð er aftur komið í Evrópu, brýtur óbreytt ástand hinnar rótgrónu reglu og opnar hlið árásar sem lengi hefur verið bæld niður og nýrra pólitískra stjórnmerkja. Sama gildir um herferð Rússa gegn múslimskum hryðjuverkamönnum við suðurlandamæri þeirra. Sorglegu fréttirnar kunna að vera þær að kommúnistar séu aftur sterkir í Rússlandi, en góðu fréttirnar eru þær að drifkraftur þeirra í dag er ekki lengur gamlir heimsborgardraugar Marx og Leníns, heldur rússnesk þjóðernishyggja og sterkur andzionisti (leiðtogi þeirra notar jafnvel örugglega ekki kosher hugtakið ZOG!). Það er í raun, hvað sem framtíðin mun reynast það þess virði, vaxandi rauð-svart pólitískt bandalag í Rússlandi, þar sem þjóðernisstefna sameinar ekki aðeins þessa flokka heldur hlýtur að vera allsráðandi þáttur þess bandalags. Það er á valdi annarra þjóðernissinna utan Rússlands að halda sambandi við rússneska félaga sína og hafa áhrif á bestu „fasíska“ öflin þar, svo að þessi þjóðernishyggja þróist ekki yfir í klassískan chauvinista heimsvaldastefnu heldur sé notað til hagsbóta fyrir Rússland - og restina af Evrópu einnig!

Á hinum minni og minna blóðuga en samt ómissandi vettvangi stjórnmálanna verður að mynda önnur bandalög til að tryggja okkar nánustu pólitísku framtíð. Ég er að hugsa um hótanir um bönn og ritskoðunarárásir á internetinu. Hér verðum við að bregðast mjög skynsamlega og raunsærlega við og sleppa langtímaþrá okkar til hliðar til að lifa af nútímann. Bæði frjálsbyggjumenn (af meginástæðum) og greindari þættirnir innan rauðu herbúðanna (af ástæðum svipaðar okkar eigin) hafna ZOG kröfum um pólitísk bönn gegn þjóðernishyggju og viðleitni til að takmarka frelsi netsamfélagsins.

Við þurfum sárlega á þessu frelsi að halda og við verðum að nota allar tiltækar rásir til að halda flæði ókeypis upplýsinga ótrufluð af villi mennsku ritskoðenda ZOG.

Til að lifa af og ná framförum þarf NS-hreyfingin fyrst og fremst viljastyrk. Mannskapurinn er þegar til staðar.

Við verðum aðeins að vinna að því að sameina krafta okkar og koma þeim í rétta átt. Ekki auðvelt verk, vægast sagt. En hér getum við náð miklu með því að sýna fordæmi. Félagsskapur, ákveðni og hugrekki eru okkar bestu rök fyrir inngöngu og hin skelfilega ógn sem steðjar að tilveru þjóðar okkar eru bestu rökin okkar til að berjast.

Það eitt að lifa af í þessu pólitíska umróti er afrek út af fyrir sig. En það er ekki nóg. Við líkjumst ekki flokkspólitíkusunum sem eru sáttir við hvaða áhrif sem þeir geta skafað saman til þess eins að lifa út dagana á þingsæti, fóðrað með því fjármagni sem fæst með skattlagningu kosninganauta þeirra. Við viljum algjört vald. Ekki fyrir okkur sjálf heldur vegna þess að valið er einfaldlega þetta: Annaðhvort hefur kynþáttur okkar - í gegnum raunverulega fulltrúa sína - algjöra stjórn á framtíð sinni, eða hann mun glatast algjörlega. Vissulega erum við að berjast upp í brekku, en við erum líka að berjast með bakið upp að vegg og skiljum enga leið til að fara á undan og setja inn í okkur ótemda árásgirni dýrsins í horn.

Arískur maður mun rísa upp aftur og taka aftur rétta stöðu sína á jörðinni. Eða hann deyr í baráttunni fyrir því. Það er enginn millivegur. Þarna er aðeins hátíðlegt kall forfeðra okkar og hin glæsilega framtíðarsýn. Saman, sem samherjar, við – hinir síðustu hefðbundnu arísku skyldingapræla og berserkja, hinna síðari daga hvítu riddara og krossfara, erfingjar vopnaðra hersveita evrópskra þjóðernissósíalista sjálfboðaliða – steypum okkur í lokabaráttuna um okkar kynþáttur og siðmenning, ætluð til dýrðar og mótuð til sigurs – HVAÐ SEM ÞAÐ ER.

